

העלון הקודם יצא לאור בחודש תשרי תשע"ט, בפתחה של השנה היהודית החדשה. עלון זה יוצא בחודש ינואר 2019 בו נפתחה שנה אזרחית חדשה. אף שכיהודים דתיים, אין אנו חוגגים "סילבסטר" או "נובי גוד", מתנהלים חיינו לא במעט על פי לוח השנה האזרחי. לכן לא יזיק לאחל ששנת 2019 תביא לנו רוב טובה.

חורף גשום ומבורך עובר עלינו ועל מדינת ישראל כולה. גשמי ברכה רבים צבעו את הארץ בירוק רענן, ומי הנחלים שוצפים בגיל. בצפון מזהירה פסגת החרמון המושלגת ובדרום מכסה שפעת כלניות אדומות את צלקות שריפות הקיץ. השקדיות כבר הנצו והטבע, כולו, מצהיל פנים ומבשר התחדשות.

עלון זה, כקודמו, יוצא לאור בטרם קבלת הכרעות חשובות באשר לעתידנו. ההצעה לשינוי אורחות החיים תוגש בקרוב להצבעה חוזרת, לאחר שבהצבעה הקודמת לא הושג הרוב הנדרש. בעקבות זאת נדחו ההצבעות בנושאי שיוך דירות ופירות נכסים והקליטה. קליטת בני משק לחברות בניר עציון עומדת במרכזו של עלון זה, בתגובה לפניית חברים לדון בשאלת קליטתם של בניי לא דתיים, החפצים לגור בינינו ומוכנים להתחייב לכבד את הצביון הדתי של המקום. לצערנו, היו חברים שטענו שהעלאת הנושא בעת הנוכחית, ערב ההצבעות החשובות, מעידה על חוסר רגישות מצד חברות המערכת. ברצוננו להבהיר שאין זו יוזמה (וחלילה לא פרובוקציה) מצד מערכת העלון, אלא היענות לבקשה שהופנתה אלינו ולרחשי הלב של חלק מחברי המשק.

ייעודו של עלון "בניר" הוא לתת במה פומבית למחשבות ולדעות שונות מתוך הקשבה וכבוד הדדי. לפעמים יהיו אלה דברים העולים בקנה אחד עם דעת הקורא ומחזקים את עמדתו, ובפעמים אחרות הם עלולים להיות מנוגדים להשקפת עולמו. אנו סבורות, שיתרונו של העלון הוא בעצם העלאת הדברים על הכתב - דבר המחייב ניסוח מתון ועידון הדיבור, בניגוד לשיח חוצות מעורר להט.

לדעתנו, לא דיון זה הוא שירבה את המחלוקת ויזרה פירוד. להיפך, הקשבה ודיבור מן הלב אל הלב עשויים להביא דווקא להבנה ולקירוב לבבות. וכבר אמרו חכמינו: "דרך ארץ קדמה לתורה".

האם נוכל גם אנו, כקהילה, לשאוב כוחות מהטבע המתעורר ולצעוד קדימה ביחד בכוחות מחודשים?

אנו, לפחות, מקוות ומאמינות שכן!

שבת שלום

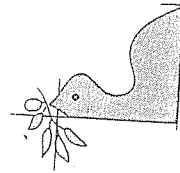
נירה ופסי
מערכת "בניר"

איך שלום מתחיל?

הרב רונן לוביץ

פרשה של שלום היא פרשת "יתרו", וזאת בניגוד לקודמתה ולבאה אחריה. הפרשה הקודמת, "בשלח", שהחלה במלחמה מול פרעה, והסתיימה במלחמת עמלק. הפרשה הבאה, "משפטים", עוסקת במריבות ובסכסוכים בתוך החברה היהודית. בתווך ניצבת לה פרשתנו, שרוח של שלום שורה עליה מראשיתה ועד סופה.

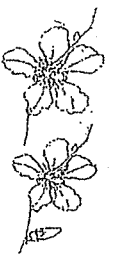
פרשתנו נפתחת בפגישת שלום בין משה ויתרו: "וישאלו איש לרעהו לשלום" (יח, ז). בהמשך, יתרו משיא למשה את הצעתו המפורטת לייעול מערכת המשפט, שמטרתה להביא שלום: "אם את הדבר הזה תעשה... כל העם הזה על מקומו יבוא בשלום" (יח, כג). במרכזה של הפרשה עומד מתן תורה, אשר "כל נתיבותיה שלום" (משלי ד), וכדברי חז"ל: "התורה כולה שלום" (תנחומא צו). בסיום הפרשה מופיע האיסור לסתת בכלי ברזל את אבני המזבח, וזאת משום שתפקידן, כדברי רבן יוחנן, להביא שלום: "ומה אם אבני מזבח שאינן לא רואות ולא שומעות ולא מדברות, על שמטילות שלום בין ישראל לאביהם שבשמים, אמר הקב"ה "לא תניף עליהן ברזל" - המטיל שלום בין איש לאיש, בין איש לאשתו, בין עיר לעיר, בין אומה לאומה, בין ממשלה לממשלה... על אחת כמה וכמה שלא תבואהו פורענות" (מכילתא סוף יתרו).

ארבעה סוגים של שלום מופיעים בפרשה: שלום משפחתי – בין משה ויתרו, שלום חברתי – באמצעות מערכת המשפט, שלום כלל עולמי – שהתורה נועדה להביאו, ושלום בין ישראל ל-ה' – באמצעות המזבח.

אולם החידוש המיוחד שאני מוצא בפרשתנו איננו רק בחשיבות השלום ובמרכזיותו, אלא בכך שבפרשה רמוזה גם הדרך להגיע לשלום. ברצוני להצביע על עובדה מעניינת: **כל אחד מאירועי השלום בפרשה בא בעקבות שמיעה**. פגישת השלום בין יתרו ומשה מתחילה ב"וישמע יתרו". העם בא על מקומו בשלום בגלל: "וישמע משה לקול חותנו ויעש כל אשר אמר". מתן תורה מתרחש בעקבות: "ועתה אם שמוע תשמעו בקולי", וההיענות של בני ישראל לאתגר זה, כאשר אמרו: "נעשה ונשמע". בסיום הפרשה, לפני דיני המזבח מופיעה שוב השמיעה, כאשר העם מבקש: "דבר אתה עמנו ונשמעה".

השלום מתחיל מהיכולת לשמוע את האחר, להקשיב זה לזה. אי אפשר שישרור שלום בלי הקשבה, לא פעם אנו מגלים אצל אנשים נטיה לחשוב שהם כבר יודעים מה יש לשני לומר, והם אפילו מתיימרים לדעת מדוע הוא חושב את מה שלדעתם הוא חושב. בדרך זו מתחדדים סטריאוטיפים, ואין כל דרך להגיע לשלום. תופעה זו רווחת מאוד בזירה הפוליטית ובמאבקים שונים שמתקיימים בחברה, כאשר מחנות שונים מתבצרים בתפיסות סגורות של האחר, ועקב כך נמנעים מלהקשיב לו, ומדביקים לו תוויות שמייתרות ומונעות כל שיח ודיאלוג. בדרך זו היריבות מתעצמת, העוינות מתגברת, והדרך לפיוס ולהבנה הדדית נחסמת.

אנו עדים לא אחת לתהליכים מסוג זה בעימותים בין מפלגות ימין לשמאל בין דתיים לחילוניים, בין רבנים לקצינים ואפילו בין קבוצות שונות במשקים שיתופיים. פעמים רבות כל מחנה מייחס לאחר מניעים ומטרות, ונמנע מלהקשיב לטיעונים שבפי יריבו ולשמוע את עמדותיו לגופם של

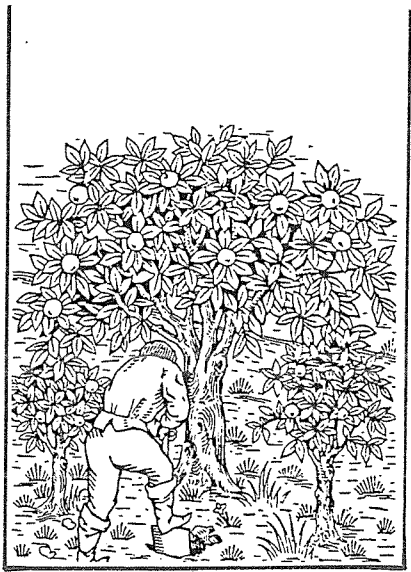

הנושאים שבמחלוקת. מריבות בין בני זוג מתחילים לא פעם מחוסר יכולתם להקשיב זה לזה, כאותה אישה שאמרה לבעלה: "כשאתה עונה לי, זה מפריע לדיאלוג ביננו"...

במעמד הר סיני שבמרכז פרשתנו הגיע עם ישראל לאחדות שלא היתה כמותה מעולם, והוא חנה כנגד ההר: "כאיש אחד בלב אחד". לא בכדי התגלה הישג חד-פעמי זה בעקבות הנכונות לשמוע, ולקראת השמיעה היחידאית בכל ההיסטוריה, שמיעת קול ה'. לפיכך "כשנתן הקב"ה את התורה, ציפור לא צייץ, עוף לא פרח, שור לא געה... הבריות לא דיברו, אלא העולם שותק ומחריש - ויצא הקול: "אנוכי ה' אלוהיך" (שמ"ר, כ"ט, ט'). כאשר אנשים מוכנים לידום בשתיקה מוחלטת, ולהתמקד באופן אופטימלי בשמיעה, הם מסוגלים להגיע לאיחוד לבבות ולשמיעת קול ה'.

החברה הישראלית זקוקה לחידוד יכולת ההקשבה. בחברה בריאה יש הקשבה אמתית ליריב הפוליטי, לאחר האידאולוגי ולשונה בחברה, בעבודה ובמשפחה. בזוגיות בריאה בני הזוג מקשיבים זה לזה. כשמקשיבים היטב, אפשר לפעמים לראות את הקולות, ולהבין דברים שלא ניתן להבינם בעולם בעל אקוסטיקה לקויה, המלא ברעשי רקע ובקולות של עצמנו.

לא פלא שפרשת 'משפטים' מתחילה ברציעת אזנו של העבד. הפרשה שעוסקת בסכסוכים ובמריבות, פותחת בלחיצה חזקה על שורש הבעיה: אנשים שאוזנם שמעה בהר סיני... אך הם לא היטיבו להקשיב.

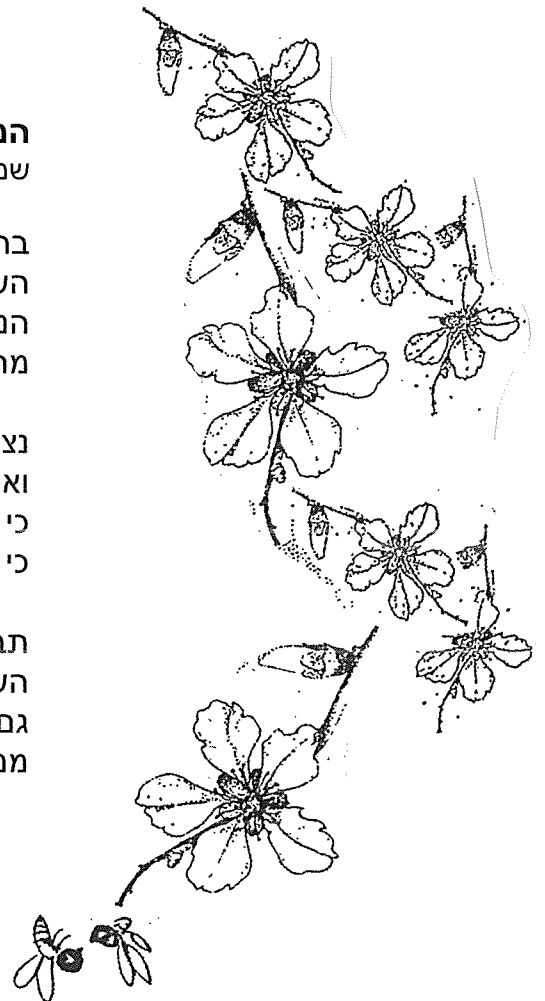

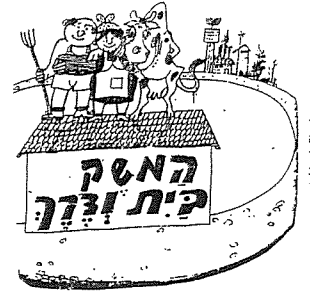
המנון לט"ו בשבט
שמואל ב

ברחבי כרמי מולדת,
השקד כבר פורח,
הנרקיס נותן ריח,
מתנוסס תכול רום.

נצא נא, כולנו אל גיא
ואל גבע,
כי חג הוא לטבע,
כי חג הוא היום.

תבורכנה הידיים
השולחות פה לזרע,
גם לשתל וגם לנטע
ממזרח ועד ים.

קליטת בני משק שאינם דתיים לחברות - בעד או נגד?

משאל לעלון "בניר" לחודש שבט תשע"ט

אחד התהליכים המרכזיים בניר עציון כיום, הוא קליטת חברים חדשים למעמד "חבר חדש". החברים החדשים יבנו בית קבע במקום, ישתלבו בקהילה וייקחו חלק בהחלטותיה. ניר עציון הוקם כישוב דתי - ציוני ובתקנון היסוד נכתב, שהנקלט יהיה אדם: "המתנהג על פי דת ישראל בחייו הפרטיים והציבוריים". קו זה מנחה את ועדת הקליטה בעבודתה. מצד שני מתרבים, לאחרונה, הקולות הדורשים לקיים דיון מחודש בנושא, ולאפשר גם לבנים/נות שאינם דתיים להיקלט במשק כחברים. משאל חודש שבט מעלה את השאלה הבאה:

האם יש לקלוט לחברות ולבניית בית קבע בני משק שאינם מקיימים אורח חיים דתי, אך מתחייבים לכבד את צביון המקום?

נשמח לשמוע את דעתכם בנושא מהותי זה. אתם מתבקשים לא להסתפק בתשובות של "בעד" או "נגד", אלא להרחיב ולצרף נימוקים לחיזוק עמדתכם.

יונית יעקבי:

כשבאנו לגור במושב ניר עציון בחרנו במודע בישוב דתי, כי זה התאים לאורח חיינו ובמקום כזה רצינו לחיות!

אין זה הוגן ואפילו בלתי אפשרי, שעכשיו - באמצע החיים, ינסו להפוך את הקערה על פיה ולגרום לכך שהישוב יהיה מעורב לדתיים ולחילונים. מדוע שאנחנו, שבאנו לישוב דתי ומקיימים אורח חיים דתי נצטרך לעזוב? בזמן שבני המשק ששינו את אורח חייהם לחילוני עשו את הבחירה שלהם (וזה זכותם!), אך אינם יכולים לכפות כעת על הישוב הדתי בחירה זו. אני לא מאמינה בהבטחות (לכבד את אורח החיים המקובל פה) משום שאורח חיים דתי באמת, צריך לבוא מתוך בחירה מודעת ואמונה שלמה. באותה מידה ניתן לשאול, למה שאדם חילוני יאלץ לשלוח את ילדו לבית ספר דתי, כשאינו חפץ בחינוך כזה, רק כי כך נהוג בניר עציון? עדיף שכל אחד יחיה על פי אמונתו!

אני מבינה שזה נוח להורים ולילדים לגור זה לצד זה, אבל ארץ ישראל לא כזו גדולה וקיימים בסביבה ישובים חילוניים שמאפשרים מגורים בקרבת מקום. קיים בי גם חשש, שאם ניר עציון תהפוך לישוב מעורב דתי - חילוני, יגיע היום שהחילונים יהיו פה הרוב. מסיבות אלה אני מתנגדת להצעה לקליטת בני משק לא דתיים לחברות בניר עציון.

ציפי רון

ברצוני להמליץ להיענות לרעיון קליטת בני משק שאינם דתיים. ראוי לציין שבמשך השנים קמו לא מעט ישובים דתיים - חילוניים ומצליחים לחיות חיים משותפים של אמון וכבוד הדדי.

המציאות השתנתה וממשיכה להשתנות. השינוי מתעורר כיום גם בקיבוץ הדתי ואחדים מן הקיבוצים נותנים אפשרות לבנים חילוניים לחזור ולבנות את ביתם במקום.

הבנים שלנו, בהצטרפותם למשק, יכולים לתרום לחברה ולחיות בקרבת משפחתם, כמוכן להתחייב לכבד את הצביון הדתי של משק ניר עציון.

לא כדאי לשלול את הרעיון.

יעל מלמד

איך מודדים את עומק הכנות ומידת האמונה הדתית של האדם?

האם אדם יכול למדוד את הקף האמונה בלב הזולת?

די לי שהבנים הביעו רצון לחזור הביתה על מנת לקבלם.

אין דבר טבעי יותר מילדים החוזרים "הביתה"!

ובוודאי כאשר הם מתחייבים לכבד את צביון המקום.

אסתר ויוסי בן דרור

אנו משק דתי קטנטן וצרוף מספר משפחות לא דתיות ישנה אותנו בהמשך.

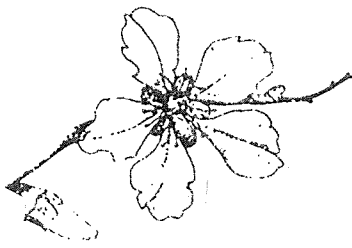
כבר היום ישנן כמה משפחות לא רשמיות ודי לנו בכך.

מי זוכר היום שמושב מגדים הוקם כמשק דתי ואישרו לצרף מסורתיים.

כפר חסידיים הוקם כמשק חסידי לגמרי אבל הבנים הממשיכים הלא דתיים שינו אותו לחלוטין וחוצץ מהשם "חסידיים" הוא חילוני לחלוטין.

לכן אנו רוצים בהמשך משק דתי ומתנגדים לצרוף חילוניים כל שהם.

לו היה לי "דתומטר"

לאה רוזנברג

בבית הספר התיכון הירושלמי "היקי" לבנות, בו ניסיתי לקנות דעת בינה והשכל, הייתה מסורת רבת שנים של שמועות שאף אחת לא הצליחה להזים. השמועות אמרו, שלסגנית המנהל שלנו יש "דתומטר" בו היא מודדת בכל בקר, או יותר נכון מבקרת כבקרת רועה עדרו, את צאן מרעיתה, כלומר אותנו תלמידות בית הספר, קודם כניסתנו בשערי המוסד היוקרתי והקדוש. "הדתומטר", כך אמרו השמועות עבר בירושה מסגנית לסגנית עוד משנת תרצ"ה עת הוקם בית הספר. אף אחת מהתלמידות בכל שנות קיומו של בית הספר לא הצליחה לשזוף בעיניה את ה"דתומטר", אך מבע פניהן של הבנות שיצאו לאחר שיחת נזיפה מחדרה של סגנית המנהל, לא הותיר שום מקום לספק.

במהלך שנות לימודי במוסד הקדוש, התאמצתי מאד להניח את ידי על ה"דתומטר", ואם לא להשיג את האורגינל לעצמי, אז לפחות להבין איך הוא פועל וליצור לעצמי חיקוי הולם, עוד קודם יציאתי לחיים הסוערים שבחוץ. לדאבון הלב, לא הצלחתי לפצה את סוד ה"דתומטר". כך יצאתי משערי בית הספר לעולם הסוער ללא "דתומטר" משלי ובלי שום יכולת להבחין בין דתי ללא דתי. לו היה ה"דתומטר" בידי אין לי ספק שהוא היה מתריע חזק מאד עוד קודם כניסתי לפני 32 שנים, למשק השיתופי הדתי (היחיד) בהרי הכרמל.

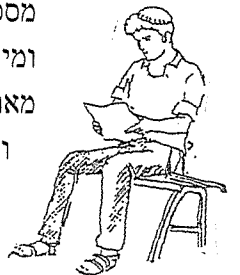
כשהגעתי לכאן אי אז בשנות השמונים של המאה הקודמת חטפתי הلم תרבות כשפגשתי נשים דתיות (שלימים היו חברותי הטובות) מסתובבות בחוץ בגופיות ובמכנסיים קצרים. נשארתי פעורת פה, כשגיליתי שבמשק השיתופי הדתי יש שעות משפחתיות בבריכת השחייה ואף אחד לא עושה ענין משירת נשים ומריקודים מעורבים. ההלם הגיע לשיאים כשכפו את בני הקט לעזוב חוג שהשתתף בו, אחרי שהוא לא הסכים להיפרד מהכיפה והציצית שלו במהלך החוג. מאז למדתי שההגדרה "דתי" מגוונת ומורכבת מאד.

אודה ולא אבוש צביון החיים הדתי בניר עציון חשוב לי מאד! מאד! מאד! אבל אין לי שום כלים למדוד מי דתי ומי לא, ומה עושה כל אחד מהחברים בדלת אמותיו במטבחו ובסלון ביתו. אני מניחה שיש כאלה המשתדלים לקיים כל סעיף בשולחן ערוך ויש כאלה שלא. יש כאלה הנזהרים במצוות שבין אדם למקום ויש הנזהרים במצוות שבין אדם לחברו. אני מניחה שיש גם כאלה שמשתדלים לשמור על הצביון הדתי של המשק כלפי חוץ אך בדלת האמות שלהם פחות מקפידים.

הסוגיה של קליטת בני משק שאינם שומרי תו"מ מורכבת מאד ואני לא מתימרת להכריע בה, אך לע"ד, מן הראוי לחשוב על פתרון יצירתי שיאפשר לילדים שלנו שהם עצמנו ובשרנו, ילדים שצמחו בערוגות החינוך שלנו, לגור במקום שהקימו סביהם סבותיהם והוריהם בעמל רב. זאת תוך יצירת הבנות והסכמה על שמירת צביון החיים והאקלים הדתי במשק. באותה מידה, אני סבורה שיש ליצור אקלים נח ומספק לבני משק השואפים להקפיד יותר במצוות שגם הם ירגישו מספיק נח לחיות ולחנך את ילדיהם במשק שלנו.

ומי יודע, אולי ביום מן הימים דווקא אותם בנים שאינם שומרים תו"מ (ע"פ הגדרתם) ידרשו מאתנו לעלות את "רף הדתיות" במשק.

והאמת והשלום אהבו...

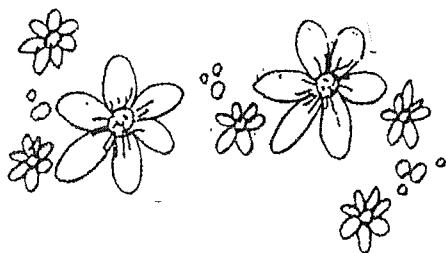
בעד קליטת בני משק
נעה ונתנאל בנישו

נראה שרוב הקוראים יסכימו לפחות על הנקודה הבאה: ניר עציון נמצא בדשדוש, באובדן דרך ובמחלוקת כבר תקופה די ארוכה. נראה שלא השכלנו ליצור בינינו הסכמות והמשכיות ליישוב שנבנה כאן בעמל רב. מכלל הבעיות שייצרנו במו ידינו נראה שאי קליטתם של רבים מבנינו בתוכנו היא אולי הכואבת ביותר. הסיבות ההיסטוריות לכך הן רבות (לא רק הנושא הדתי) ועכשיו כשאנו נמצאים בתהליך של ניסיון לבניית הסכמות חדשות אין אנו יכולים להימנע מלדון בקליטתם של בנינו שבהרו ביהדות שאיננה אורתודוקסית.

כמו בכל דילמה מהותית, ישנן סיבות לשני הצדדים אבל נראה שהסיבות בעד קליטת בנינו למשק גוברות.

להלן רשימה קצרה של סיבות לתמוך במהלך קליטת בנים באשר הם:

- כי אלו הילדים שלנו, ולילדינו אנו לא מתכחשים
- כי הורים רוצים לעזור לילדיהם ככל הניתן. אפשר מגורים לבנינו, ביננו, הוא בין היתר גם הטבה כלכלית שכל הורה זכאי ורוצה להעניק לילדיו
- כי ילדים רוצים לעזור להוריהם תמיד ובפרט לעת זקנה
- כי כך יתאפשר לסבים להיות נוכחים בחיי נכדיהם
- כי חברי במשק בנו ובונים את המשק בעיקר עבור ילדינו בני המשק
- כי אנחנו בעד איחוד ולא פירוד. כי כל ישראל אחים. יש כאן הזדמנות לקירוב לבבות, להוציא את הרעיון מהכח אל הפועל.
- חובת ההורים לילדיהם גוברת על השיקולים האחרים
- כי אנו מצווים על ואהבת לרעך כמוך. בוודאי כלפי בנינו בני המשק.

"זכויות החברים הוותיקים"

נחמיה רסל

הערה - בכל מקום שיוזכרו בכתבה "בנים" – הכוונה לבנים ובנות כאחד.

זהו המשפט החוזר ונשנה כאשר מדובר על שינוי אורחות חיים וקליטת חברים חדשים בעצמאות כלכלית.

אלא שהזכויות עליהם מדברים הינן זכויות חומריות (וותק, פנסיה, שיוך בתים, שיוך פירות נכסים) ואני רוצה להתייחס לזכות החבר הוותיק שילדיו או לפחות מי מילדיו יוכל להיות חבר חדש ולגור במשק.

אזכיר את הידוע – שאין דומה משפחה שמי מילדיה גר במשק לצד הוריו המזדקנים במשק להורים שאף אחד מבניהם לא גר במשק.

זוהי שאיפה טבעית של ההורים / בנים אך גם של המשק כיוון שהורים אלו בד"כ מטופלים טוב יותר ויש מי שנלחם על זכויותיהם וזאת מבלי לפגוע ח"ו בטיפול החומרי הטוב שמעניק המשק. זו גם הסיבה שהמשק נותן הקלות בקליטה ובמגרשים המועדפים לבנים ביחס למי שנקלט ללא זיקה קודמת למשק.

אני מניח שבני/בנות שייקלטו יהיו להם פחות ניגודי עניינים ויותר אכפתיות מאשר למי שאין לו זיקה למשק.

אז מה מונע מיותר בנים לחזור למשק? וזאת למרות שעל פניו זוהי השאיפה הראשונית והטבעית. מחסום כלכלי – עקב היותנו ממוקמים באזור ביקוש בנושא של רכישת מגרש ובניית בית הדבר פועל כחבר פיפיות ולמרות ההטבות לבנים רבים אין את האמצעים הכספיים לכך (בהיותם להוותם בנים לחברי משק חסרי אמצעים).

אך רציתי להתייחס דווקא למגבלה שהינה ייחודית למשקים שומרי מצוות – אי קבלת בנים שאינם שומרים על אורח חיים דתי. בהיותנו חברה פתוחה ילכו ויתרכו מספר הבנים שאינם ממשיכים את דרך חיינו האמונית והשאלה הגדולה – האם זו סיבה מספקת שלא לקבלם אלינו כחברים חדשים? האם אין בכך פגיעה בזכויות חלק מהחברים הוותיקים? נשמע מתריס? אולי, אך מי שמזדקן לבד ומה שמונע ממי מילדיו להיקלט הינו אורח החיים – אולי יתגב למחשבתו הספק ואולי אף ההבנה לבעיה.

אינני יודע כיצד תראה ניר עציון בעוד עשרות שנים אך ברור שרישום הבתים בטאבו מקנה כוח לבעל הבית לגור בבית ואף למכרו למי שיחפוץ ואף בניגוד לחוקי האגודה והחלטותיה. הערכה שלי שמדרך הטבע יהיה היישוב מעורב.

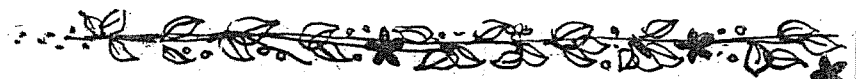
דבר נוסף – רבות דובר על מצב הפוך – שמי שחילוני ויגור אתנו עשוי להפוך בסופו שלדבר לשומר מצוות.

אני אינני יכול לשכוח כיצד בשריפות שאימו לכלות את המשק בנים "חילוניים" באו לעזור בכיבוי השריפה ולחלוב ברפת והתושבים..... פחות.

הווה אומר – ייתכן שהצד הדתי זקוק ל"תגבור" אצל בנים אלו, אך לאהבה ולדאגה למשק אין שום משקל לכף הזכות? ! אתמהה.

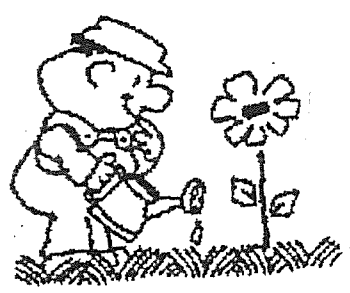

אהיה רע ואחשוב שאולי אפילו יהיו כאלו שלא ירצו להיות קרובים להורים ולהותיר את הטיפול על המשק.
 אני יודע שישנם בנים חילוניים שדווקא בגלל אורח החיים הדתי לא ירצו לגור במשק, ובכל מקרה איננו יכולים לאפשר לעצמנו "מותרות" שכאלו ולפסול אוטומטית בנים על היותם לא דתיים. הנושא טעון אך חובה עלינו לדבר בפתיחות ובהגינות תוך הקשבה ו"פתיחת ראש" לנושא. עלינו לבחון מהם התנאים והדרישות שלנו לקליטת בנים שאינם מוגדרים דתיים. אני מאמין שניתן לגשר על פערים או למצער להתייחס אליהם.
 וחזרה לכותרת: זכרו שכל מי שרוצה לשמור על זכויות החברים הוותיקים – לעניות דעתי הזכות הגדולה מכל איננה נמדדת בפנסיית המטרה, או בשיוך פירות הנכסים אלא בכך שבניך סביב שולחנך.

נדידת הפרחים / אריק

בְּדַאת נִשְׁבַּעְתִּי פְּגָן
 שְׁיֹוֹתֵר מִפְּעַם אַחַת
 רְאֵה רְאִיתִי
 פְּרָחִים נוֹדְדִים
 פְּרָחִים מְפֹלְאִים
 שֶׁהֵנִיר שֶׁהַצְּמִיחַ אוֹתָם
 שֶׁכַּח שֶׁהֵם בְּנִים
 עֲבָשׁוּ מִסְבִּיב
 הַכֵּל פּוֹרֵחַ
 וְמָה שֶׁהִיא פֶּעַם נִיר
 עָשׂוּי לַהֲוֹתֵר גְּלֵמוֹד וְקֶרֶחַ
 אָבוּי לוֹ לַשְׂדֵּה
 שְׁאִין בּוֹ דִּי מְקוֹם
 לַפְּרָחִיו שְׁלוֹ

קליטת בני משק שאינם דתיים

יגאל רון

אני חושב ובטוח שיש חשיבות רבה לקליטת בני/בנות, מעצם היותם בני משק שגדלו כאן, לפחות עד גיל צבא ואחריו. סביר להניח שאם הם רוצים לגור כאן ולחיות כאן זה מתוך אהבה וזיקה למקום ולהורים ו/או לסבים ולסבתות שלהם ומן הסתם גם יסעדו אותם לכשיהיה צורך, ויש גם דוגמאות לכך ונקווה שיהיו יותר...

צריך להסתכל קליטת בני משק שאינם "דתיים" כרגע מתוך חוזה ולא מתוך חולשה. להגיד או לחשוב שהבנים הלא דתיים יהפכו את המקום ללא דתי ובעתיד יסעו כאן מכוניות בשבת וכו'... זו ראייה מתוך חולשה. לדעתי ההפך הוא הנכון, נקלוט אותם מתוך מטרה שהם חשובים וטובים לנו, שגרים כאן וכבר לא כל כך צעירים. ואולי בע"ה, אם לא כולם אז לפחות חלק מהם יתקרבו יותר לדת לו רק מתוך כך שהם גרים במקום דתי, ולא להפך כפי שחוששים המתנגדים לקליטתם, שהם ירחיקו חברים דתיים שגרים כאן...

כמובן שאנחנו, החיים כאן, צריכים להכתיב לנקלטים החדשים (בני משק, דתיים ולא דתיים...) מהם דרישותינו מהם מבחינת "שמירה על צביון דתי". כן לפרט עד כמה שאפשר, נכון והגיוני שלא יפגע בקיים מצד אחד ומצד שני שמי שירצה לגור ולהיקלט לחברות יוכל וירצה לעמוד בדרישות. כל זה צריך להיות מגובה בחתימה על הסכם/חוזה הדדי.

אגב, יש בניר עציון כמה דוגמאות של משפחות ובודדים שהגיע לכאן כ"לא דתיים בכלל" גרו כאן (אמנם לא כחברים) ומתוך זה נשאבו לדת ונעשו "דתיים" יותר מחלק גדול מאתנו.

שאלתי לא מזמן חבר משק ותיק מיהו דתי לדעתך? תשובתו הייתה: דתי זה מי שלא מחלל שבת בפרהסיא.

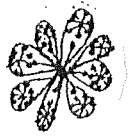
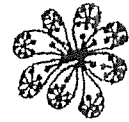
לדעתי קשה מאוד להגדיר מיהו דתי אבל אתיחס לתשובתו של אותו חבר, הרי שאין כל בעיה, לדעתי, לקבל לא מעט בני משק שיתחייבו להיות דתיים במובן זה.

אפרת בן דרור

נתבקשתי לכתוב את דעתי על קליטת בני משק שאינם מקיימים אורח חיים דתי לניר עציון. בין אם זה בתור יו"ר וועדת קליטה ובין אם זה כאזרח מן השורה, אני חושבת שאין מקום לזה כאן אצלנו במשק הקטן והמבודד מבחינה דתית. קליטה כזאת תביא קץ לקיומינו כישוב דתי. ההחלטה שלא לפתוח שערינו גם לטובים שבבנינו אינה קלה אך הכרחית לשמירה על צביון המקום.

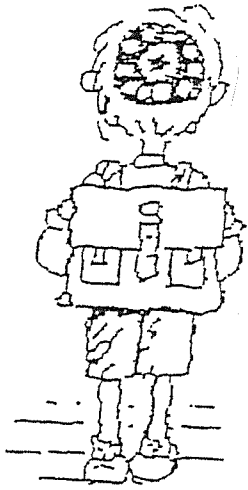

קליטת בני משק שאינם דתיים לחברות בניר עציון?

יונית יעקבי

מאמר זה פורסם לראשונה ב"בניר" מספר 425 מחודש נובמבר 2011, כתגובה למאמר שקרא לקליטת בני משק למרות שאינם מקיימים אורח חיים דתי. לבקשתה של יונית אנו מפרסמים את המאמר בשנית.

קראתי את הדברים, ניסיתי להבין והרגשתי צורך להגיב. צרם לי הביטוי: "אין לגרשם בבושת פנים". משק ניר עציון לא מגרש בבושת פנים אף אחד. בני משק שהחליטו שהם אינם דתיים - הם אלה שפרשו מהדרך מרצונם. וזו זכותם! אך יש לזה מחיר (כמו בכל בחירה בחיים).

אל נא נשכח את הדבר העקרוני, שניר עציון הוקם כישוב דתי. כך כתוב בתקנון, כך כתוב במסמך העקרונות החדש של "גבים": שזהו ישוב דתי עם אורח חיים דתי. כך אנו מחנכים את ילדינו: בחינוך דתי ובמוסדות דתיים. כך כתוב בתקנון! אנו ישוב של שומרי מצוות, אנו מתלבשים בהתאם להלכה ולא כפי שנכתב, שכביכול זה רק סממן חיצוני... מי שפרש מדרך זו מרצונו אינו יכול לגור כאן, כי אינו יכול לכפות על עצמו ועל משפחתו, באמת ובכנות, אורח חיים שהוא לא שלם עימו, וזה טבעי.

עובדה היא, שבזמן האחרון חלק מבני המשק החילוניים ומשפחותיהם שחיים פה מתנהגים לפי אורח חייהם ופוגעים, לפעמים, בתושבים הדתיים ובישוב. כגון: מסתובבים במשק בלי כיפה למרות שביקשו מהם שוב ושוב שלא ילכו כך, ומתלבשים בלבוש לא צנוע. היה אף מקרה חמור של נסיעה בשבת בפרהסיה (כולל הרמת השער האלקטרוני) לעיני חבורת בני משק דתיים שצפו בנהג נדהמים, וכשהעירו לנהג אף קיבלו תשובה חצופה!

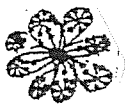
מדברים על כפייה דתית?

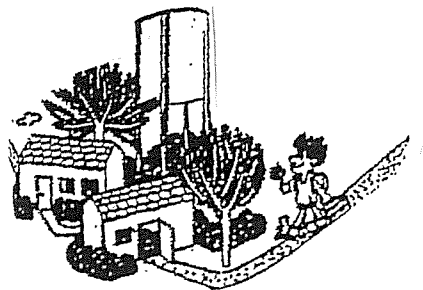
ניר עציון הוא ישוב דתי, ולא יכפו עלינו שהוא ייהפך לישוב מעורב! לכן צריכים לשים גבולות ברורים לפני שיהיה מאוחר מידי.

כמו שוועדת הקבלה בודקת לפני הקבלה למקום את מצבם הדתי של שכירים, תושבים וחברים חדשים (שכבר שנים לא מגיעים...), כך צריכים גם לבדוק את מצבם הדתי של בני המשק, ולא לקבלם בכל מחיר - אפילו שזה מקשה על ההורים שרוצים את ילדיהם לידם. אני, בהחלט, מבינה את הקושי אבל זה לטובת כלל הישוב ושמירת הצביון הדתי.

אפשר, בהחלט, לחשוב על הקמת קרן להלוואות נוחות לבני המשק החיים בחוץ ולהקל בכך על הוריהם.

אסיים בתקווה להתחשבות ברגשות הכלל, ולכיבוד אורח החיים הדתי בניר עציון בפרט.

הווי מתלמידיו של אהרון...אוהב את הבריות ומקרבן לתורה

נירה רון

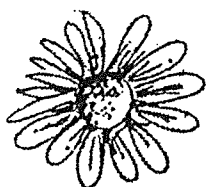
בנים ובנות רבים שלנו עזבו את ניר עציון מסיבות שונות, אך ישנם כאלה שעזבו מתוך הרגשה שאין אנו רוצים בהם, מפני ששינו את אורח חייהם, מפני שהפכו ל"לא דתיים" כפי שאנו רואים זאת. רובם עזבו מתוך כאב גדול, והם אלה ששבים ומופיעים לצדנו בכל אירוע, לווייה, או צרה ח"ו. אני רואה אותם מדי פעם כשהם באים לבקר, עיניהם נוצצות, שמחים למפגש מחודש עם מה שראו ויראו תמיד כביתם. ואני מצטערת שאינם אתנו תוך ידיעה ברורה שיכלו לתרום לחברה שלנו כל כך הרבה. אודה ולא אבוש גם ההקצנה הדתית אינה לרוחי. נדמה לי שיש אצלנו הסכמה שבשתיקה שבעניינים דתיים כל המקצין הרי זה משובח, ולפעמים אנחנו מייחסים חשיבות יתר למסביב יותר מן המהות, לסממנים יותר מן האמת הפנימית. ובאמת איך נוכל לדעת מה היא האמת הפנימית של האדם? ועוד יותר, מה זה ענייננו? מי נותן לנו סמכות לבקר או לשפוט את מידת דתיותו ואמונתו של האחר, זוהי רשות הפרט, ואפשר רק להסכים על הכבוד והרצון לשמור על צביונו הדתי של הישוב, כלומר על הסממנים החיצוניים בלבד. כל השאר הוא בין אדם לבין אלוהיו, או בינו לבין עצמו. הרבה יותר חשוב שהחיים עימנו יהיו בני אדם המכבדים זה את זה, ומאפשרים לכל אדם לתת ביטוי לאישיותו, התורמים לחברה בתחום המתאים להם וכמובן ישרים והגונים. כל הדברים האלה אינם שייכים לא לדת ולא לאמונה.

הייתי שמחה לקלוט את בנינו, דתיים יותר או פחות, וחשוב שנשמור על מתינות וסובלנות כלפי כל אדם, ומתוך כך נצא מקרבים גם לאורח החיים הדתי הרבה יותר מאשר אם נכפה על בנינו הר כגיגית או נגרשם מהבית. הבה נפתח קצת את השערים ואת הראש ובעיקר את הלב! או לפחות **נדון בכך ברצינות...** עם הרבה רצון טוב ויצירתיות בוודאי אפשר להגיע להסכמות שיכבדו את שני הצדדים ויאפשרו לנו לקלוט את בנינו שלנו. אז אולי לא יהיה לנו חזן נוסף, או מוסר שיעור ביהדות חדש, אבל יתווסף לנו עוד אדם שמכבד אותנו, עוד אדם שהמסורת נתפסת אצלו כדבר חיובי ומעשיר וכזו ירצה להעבירה לילדיו.

בכל אורח חיים שיבחרו, העובדה הפשוטה היא, שהם הבנים שלנו וכאלה הם ימשיכו להיות, ואיך נוכל להתנכר להם? האם אין להם זכויות בבית שבו גדלו, ולו בזכות הוריהם שהקימו אותו? שינויים שנעשים עכשיו באורח החיים במשק, ילכו ויתרחבו מטבע הדברים, ויתכן מאוד שלא נוכל לשלוט בהם עוד. וייצא שדווקא מדור המייסדים שהקים את המשק ובנה אותו תישלל הזכות הטבעית שניתנת לכל אדם, שבניו ייהנו מפרי יצירתו וממה שהשיג בחייו בעבודה קשה. צריך לשאוף ולמצוא את הדרך לכך שלכל משפחה יהיה לפחות בן ממשיך אחד בנר עציון.

חישבו נא רגע על החבר, או החברה המבוגרים שזקוקים לעזרת ילדיהם המתגוררים רחוק מהם. שאלו את החברים הוותיקים שיש להם בן או בת החיים פה, ויאמרו לכם שהמתנה הגדולה ביותר שקבלו היא שיש להם ילדים במשק. גם אנחנו רוצים להתבגר כך, מוקפים במשפחה. וגם הצעירים שבינינו יגיעו לכך וירצו בכך גם הם.

2019 עומדת להיות שנה של תמורות בנר עציון, ויהי רצון שנשכיל לעבור אותה מתוך כבוד לאחר וראש פתוח ולב פתוח לבנינו ולאחרים. כוחנו כחברה, הוא בפתחות, במגוון הרחב שאנו מוכנים לקבל אל תוכנו באהבה, ביכולתנו לדון כל אדם לכף זכות ולתת לו הזדמנות. האין זה חלק מרוחה של היהדות?

בית / ניר מלמד

פעם הייתה לי בית, אפילו שמי שזור בשמו
פעם הייתה בינינו הבנה - מי שזו נושא באחריות לשלומי
אז נופפתי לשלום, למען שלום הבית, ויצאתי לגלות, כמי שחרב עולמו
הרחוק לא קל והכאב התעצם, אך כבדתי אותו ומפני שקמתי שמרתי על שלומי

בכל השנים הללו בבקורי הקצרים מדי, באתי, כאבתי, אהבתי ושוב נפרדתי בצער
עוקב מקרוב, מצטרף להנהיג ככל שהתר, מביט מהצד, נותן כתר, נשאר מחבר,
בעקר לאדמה, למטע, לשדות הפתוחה, כי להם עוד הייתי מפר - הם לא ראו בי נטע זר

שבת ליגור מול אותו המבצר, הקמתי לי בית בפפר, הכי קרוב שאפשר, רק גבעה אחת מפרידה בינינו,
שם לא עסקו בטקסים אלא בעקר, האם בטוב באתי? או חלילה כאויב וכצר, להשפיע ולשנות צביונינו

והיום, ביתי שעל ראש ההר, לא זה שבכפר... שנה פניו, שנה ארחותיו
ולמי שפטה בזמנו מהדרף ועדכן אמונותיו - לא נותר עוד בית לשוב אליו

לא נותר לנו מקום להתענג על היותנו "בני המקור", הרי דם וזעת הורינו שם נגרו בהקמת הישוב
לחלם על היום שבו עוד יקרא לנו לשוב, כי הרי הכל ממילא כבר לא חשוב,
ואף שנהכל כבר השתנה, הקול הפרור, הטבעי, המוכן, עדין לא נשמע: "בואו בנים, הגיעה העת הביתה
לשוב"

כי אתם, דתל"שינו, אמנם בשר מבשרנו, יוצאי תלצינו, אך גלויי ראש אתם, התרחקו לאחור
מקומכם אינו בינינו, שלא ישפיעו חלילה דרדקינו משלל פשעיכם ויפלו אף הם לבור השחר
וכך... הבית שעליו גאוננו, בו עצבו ערכינו, נאצרו זכרונותינו, ככה עבור "שקמותנו" את אור המגדלור

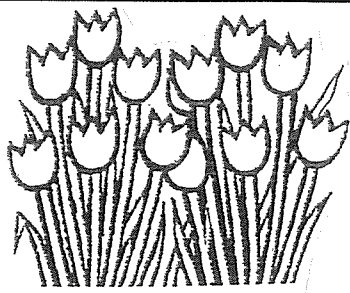

לזיכרון

ל' חשון תשכ"ח -	שמואל אילני ז"ל
כ' חשון תשל"ו -	שושנה דובדבן ז"ל
ד' חשוון תשמ"ז -	חיים רפאל גרשום מיכאלי ז"ל
כ"ו חשון תשס"ב -	דוד שלמה פלבניק ז"ל
י"ז חשון תשע"א -	פנינה בר-חן ז"ל
ט' חשון תשע"ז -	עדה בנישו ז"ל
ו' כסלו תשי"ב -	שמעון פשקוס ז"ל
כ"ט כסלו תשמ"ו -	משה בלחסן ז"ל
י"ז כסלו תשנ"ו -	יעקב טאוב ז"ל
ב' כסלו תשנ"ט -	צפורה גרינגלס ז"ל
י"ב כסלו תשס"ו -	אברהם מלמד ז"ל
כ"ד כסלו תשע"ד -	דוד בנישו ז"ל
י"א טבת תשמ"ה -	יוסף נפתלי הירש ז"ל
כ"ד טבת תש"ן -	הלל למפל ז"ל
כ"א טבת תשנ"ב -	אברהם רוטפלד ז"ל
ט"ו טבת תשנ"ד -	שמעון רוזנברג ז"ל
ו' טבת תשנ"ט -	בלומה רוט ז"ל
ז' טבת תשס"ו -	יוסף אליהו רוט ז"ל
כ"ו טבת תשס"ז -	אסתר רסל ז"ל
כ"ח טבת תשס"ח -	שולמית זמיר ז"ל
כ"ח טבת תשס"ח -	יהודה בן סירא ז"ל
י"ב טבת תשע"ב -	יעקב שיפמן ז"ל
י"ב שבט תשכ"א -	אמא ליוויה ונציאן ז"ל
כ' שבט תשל"ט -	שרה בלחסן ז"ל
ח' שבט תשנ"א -	שלום זוהר ז"ל
י"ג שבט תשנ"ח -	שרה מנדלבלאום ז"ל
י"ג שבט תשנ"ח -	חיים פאוסטו ונציאן ז"ל
י"ד בשבט תשס"ח -	אלי וינקלר ז"ל
כ"ג שבט תשע"ג -	אביגדור וול ז"ל

סגן נועם דן ומרים בן סירא על הבמה בלוס אנג'לס

מלאנית בירוק

60 מיליון דולר נאספו למען החיילים, אבל הרגע הכי מרגש בערב הגאלה של ארגון ירידי צה"ל היה המפגש בין אמו של עורך בן סירא, שנהרג בצוק איתן, לבין נועם, הפרמדיקית שנלחמה על חייו

יוסי יהושוע

לוס אנג'לס

שהעניקה לו ברגעיו האחרונים. את הדינר של לוס אנג'לס מוביל כבר 12 שנים איש העסקים חיים סבן, שזה למעשה הפך למפעל חייו. לאוודרה ההוליוודית ואבק הכוכבים גויס גם השקנית פראן דרשה, המוזיקאי זיגו מארלי ואשתו הישראלית אורלי, והומרת קתרין מקפי. את הערב הינחה איזו אווגי, שעלה לארץ מארה"ב, התגייס לגבעתי ובמבצע עופרת יצוקה בעזה איבד את ידו מפגז מרגמה. התוכנית המרגשת של הערב סיפרה את היסטוריית 70 השנים של מדינת ישראל דרך עיניהם של מספר גיבורים, ובהם תא"ל (מיל') יהודה רובנבני, מפקדה הראשון של חטיבת גבעתי המחודשת, בעל עיטור המור פת, ובנו של משה רובנבני ו"ל שנפל בקרב בלטרון במלחמת העצמאות; אל"מ שי סימן טוב, מפקד גורד 12 של גולני במבצע צוק איתן שנפצע באורח אנוש ונשאר משותק בכל חלקי גופו; והחובשים הקרביים בצה"ל, שג' בורתם וטיפוריהם של שלושה מהם קיבלו מעמד מרכזי בערב.

עודד בן סירא ז"ל

מנכ"ל ארגון ירידי צה"ל, אלוף (מיל') מאיר כליפי, מעריך שערך סוף השנה ייאסף שיא התרומות של כל הזמנים - 130 מיליון דולר. "התמיכה בצה"ל מבטאת משהו יותר עמוק מנתנת הכסף", אמר כליפי. "עומרים מא' חוריה ערכים וקשר עם יהדות התפוצות, ויש בה הבנה שקיומה של ישראל חשוב לא רק לאזרחים אלא ליהדות העולם כולו".

אשטון קוצ'ר, ג'רארד באטלה, אנדי נארסיה ופארל וויליאמס - זה נשמע כמו רשימת המשתתפים במסיבה חבו מבור קשת בהוליווד, אבל את כל אלה ואחרים אפשר היה למצוא דווקא בערב הגאלה המרכזי של ארגון ירידי צה"ל (FIDF) בלוס אנג'לס. אבל מי שגרף את מרב מחיאות הכפיים של הקהל היו דווקא פרמדיקית ואמו של חייל שנהרג במבצע צוק איתן, במפגש שלא חותרי עין יבשו באינם.

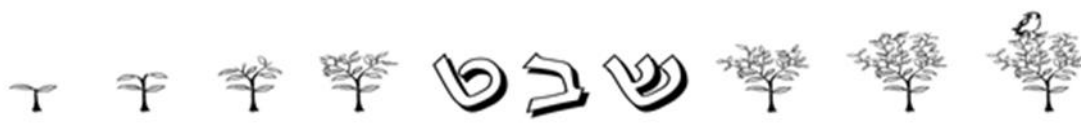
במהלך הערב נאסף סכום שיא של כ-60 מיליון דולר, ובי עברית: למעלה מ-220 מיליון שקלים שתרמו יהודי החוף המערבי לרווחת החיילים בא"ר, שימשו בעיקר ללימודים אקדמיים אחרי הצבא ולשיפור תנאי השירות.

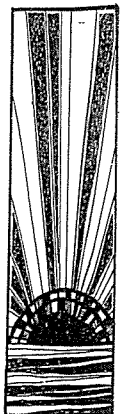
אחד הרגעים המרגשים בערב נרשם כאשר הפרמדיקית סגן נועם דן פרה כיצד נלחמה על חייו של רס"ל עורך בן סירא ו"ל, שנפצע אנושות במבצע צוק איתן ולבסוף מת לה בין היריבים. כשסיימה, יצאה בהפתעה מאחורי הקלעים אמו של עורך ו"ל מרים בן סירא, חיבקה את סגן דן והודתה לה על הניסיון להציל את חייו של בנה ועל האהבה

מימין לשמאל: אלוף (מיל') מאיר כליפי, סגן נועם דן, פראן דרשה, חיים סבן, סרן ניר ברידה, שריל סבן, אנדי גרשה | צילומים: שחר עזרי

יום ראשון, כ"ו בחשוון תשע"ט | 4.11.2018 | יריעות אחרונות 13

הקמת ניר עציון בראייה היסטורית

פרקים מסיפרו של ד"ר נחום ברוכי: "נקום ובנינו - כך שוקם הקיבוץ

הדתי מחורבנו במלחמת העצמאות"

חלק א'

ד"ר נחום ברוכי, חבר בארות יצחק, הוא ההיסטוריון של תנועת הקיבוץ הדתי. בעבודת הדוקטורט שלו במחלקה ללימודי ארץ ישראל באוניברסיטת בר אילן עסק בנושא: "הקיבוץ הדתי בשנים תש"ח - תש"ך". עיבוד והרחבה של עבודה זו הביא להוצאת הספר בשנת 2011. עבודתו רחבת היריעה נשענת על עדויות וארכיונים, ומציגה תמונה מהימנה של ישובי התנועה בשנים הרות הגורל, ערב הקמת המדינה ובשנים הראשונות לקיומה.

דפים רבים בספר קשורים בהקמת ניר עציון: הרקע להקמתה, הקבוצות המייסדות ושנותיה הראשונות. אנו בוחרות לפרסם פרקים מהספר לקראת חג ה-70 שיחול באייר תש"פ 2020.

בראשית שנת תש"ח (1948) השתייכו לתנועת הקיבוץ הדתי עשרה קיבוצים, בשלהי אוסי התיישבות ובראשיתו של אוסוף. בפרוץ מלחמת העצמאות היו כולם כמעט בקו החזית הקדמי וספלו התקפות כבדות: בתום המלחמה נשארו במקומם רק חמישה קיבוצים, ואילו האחרים נמחו מהמפה. אולם עוד בטרם הסתיימו הקרבות חידשה התנועה את תנופת התיישבות והצלתה על הקרקע 11 נקודות חדשות, חמש מהן היו אלו שחברו במלחמה.

באותה עת התרחשו בכל הקבוצות תהליכים חברתיים ומקיים שהביאו את התנועה כולה למשברים צמוקים, שאצטיים נדרשה להתמודד עם דיכאונות אידיאולוגיות ומעשיות כאחד.

הרקע להקמת ניר עציון

שרידי כפר עציון

עם שובם של אנשי גוש עציון מהשבי היה מצבה של קבוצת כפר עציון הקשה ביותר: נשארו בה כשישים חברים, מחציתם אלמנות ולהם יתומים רבים.

שיקום כפר עציון העסיק את התנועה חודשים ארוכים. הייתה זו הסוגיה הקשה והמורכבת ביותר בשל התערובת של רגשות ושיקולים יבשים, ניגודי אינטרסים ושאלות שקשה היה להשיב עליהן.

היה ברור לכול כי הגוף המוכה לא יוכל לשאת את עצמו: חסרו בו חברים בעלי יכולת ארגונית ומקצועית להקים ולנהל משק, ולא היה ניתן לקיים מסגרת חברתית בריאה.

הראשונים שנתנו דעתם על הבעיה הצפויה היו החברים הבודדים של כפר עציון שנמצאו בעורף. כבר באוגוסט 1948, שלושה חודשים אחרי החורבן, הם יזמו הקמת קרן להבטחת שיקומם ועתידם של היתומים והאלמנות... באותה עת החלו בירורים בקרב חברות וחברי כפר עציון מה תהיה דרכם מעתה והלאה.

עם הסרת המצור מעל ירושלים עזבו מפוני כפר עציון את העיר לפתח תקווה, שם התגוררו בבניין בית ספר "נצח ישראל". לקראת פתיחת שנת הלימודים תש"ט הם עברו למגורי קבע שבבעה בניינים מרווחים בג'בליה (גבעת עליה), בגבול יפו - בת ים, שהעמיד לרשותם האפוטרופוס לנכסי נפקדים. התנאים המשופרים והחיים בשולי העיר הגדולה סייעו לשיקומה של הקבוצה: הילדים הלכו לבית הספר בבת ים וחברות רבות יצאו לעבודת חוץ בפקידות. גם קצבאות משרד הביטחון לאלמנות החלו להגיע באופן סדיר. לאחר שנמצאו פתרונות לבעיות הכלכליות והפיזיות, החלו לחשוב על עתיד המסגרת השיתופית.

כבר בימי פתח תקווה נידונו האפשרויות העומדות בפני הקבוצה. תחילה היו אנשים בקרב הגורמים המטפלים שסברו כי יש לפזר את החבורה ולמצוא לחברות פתרונות אישיים, אך עד מהרה התגבשה אצל האלמנות נטייה לדבוק במסגרת המשותפת ובביטחון שהיא מעניקה לפרט. האסון המחריד הידק את הקשרים בין הנשים. הרצון הבסיסי הוליד רעיונות שונים, החל מהצטרפות מאורגנת למשק קיים, דרך צירוף חברות למספר משקים וכלה באפשרות להמשיך ביצירה העצמית, יצירה שתהיה מצבת זיכרון לכל היקרים שנפלו. החברות קיוו, שבמסגרת יישוב עצמאי יישמר האופי המיוחד שהיה לחייהן בכפר עציון ויוכלו להסביר לילדיהן את כל הקורות אותן ואת תפקידן בעבר ובעתיד. כך החליטו האלמנות, בשעתן הקשה ביותר, להקים בגופן מצבה חיה.

משנתגבשה המטרה נפגשו נציגי כפר עציון עם מזכירות הקיבוץ הדתי והציגו לפניו את שאיפתם. הדיון בשיקום התנהל בו זמנית בכפר עציון, במוסדות התנועה ובמוסדות המיישבים, נמשך חודשים ארוכים והתמקד בשתי סוגיות: בהרכב האנושי של הקבוצה ובמקום התיישבותה. עוד בשלב מוקדם של הדיונים קיבלה המזכירות המורחבת החלטה עקרונית: זכות המילה האחרונה תישמר לחברי כפר עציון ועמדתם תחייב את התנועה. היה זה עיקרון רב משמעות, שבהמשך ההתפתחויות הכביד על יכולתה של התנועה לסייע לקבוצה בפיתרון בעיותיה.

לאחר גיבוש החלטתה של כפר עציון, ציפו החברות למימוש מהיר של ההחלטה והגיבו בקוצר רוח על כל עיכוב... ברם, ככל שחלף הזמן התרופף המתח ולאחר כחצי שנה לא נשמרה אחדות הדעות כבתחילה.

באפריל 1949, לאחר סדרת דיונים פנימיים, הוגש לכל חברי הקבוצה משאל שכלל שלוש חלופות: (א) יצירת קבוצה עצמאית חדשה (ב) הצטרפות לקבוצה קיימת (ג) הצטרפות בודדים לקבוצות שונות. הרוב המוחלט של אנשי כפר עציון - 38 מתוך 54 החברים שהשתתפו בדיון -

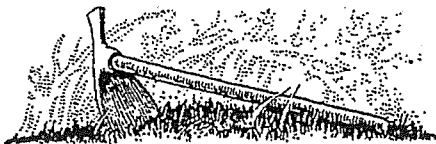

תמכו ביצירת קבוצה חדשה, שמונה העדיפו הצטרפות לקבוצה ותיקה והשאר ביקשו פתרונות אחרים. חברי הקבוצה ראו את החלטת הרוב כמחייבת ונציגיהם המשיכו לפעול למימושה.

ההחלטה לחדש את כפר עציון כיחידה עצמאית הייתה ראשונה בסדרת החלטות שהתנועה התחייבה לסייע בהגשמתן. לאחר קבלתה התעוררו שלוש שאלות מרכזיות: מי יהיו החברים שיצורפו לגוף הקיים? מה יהיה הבסיס המשקי? היכן יקום היישוב החדש?

כדי לבחון את השאלה הראשונה, שהייתה רגישה ביותר, הוקם צוות של חברים ותיקים, שקרא לכל הקבוצות לאתר מועמדים המוכנים להצטרף אל שרידי כפר עציון בשיקום קבוצתם ואף קיבל כמה תשובות חיוביות. קשה ומורכבת מזאת הייתה בחירת הקבוצה שתצטרף לגוף הקיים, שכן המצב העדין של אלמנות מבוגרות וילדים רבים חייב התחשבות מרבית. אחד השרידים מקרב החברים, **דוד בן דוד**, כתב כי לא ייתכן לרכז כל כך הרבה אסון וסבל במקום אחד, ויש לפזר את הנותרים בקרב אנשים שלא חוו אסון נורא כזה. אולם הקבוצה החליטה, כאמור, להמשיך את חייה יחדיו ולכן הייתה התנועה חייבת למצוא את השותף המתאים.

השותפים ליצירה החדשה

גופי ההתיישבות של הקיבוץ הדתי לא היו באותה עת כשירים להקמת משקים עצמאיים, אך למרות זאת חיפשה המזכירות הפעילה בקרב כל הקבוצות גוף שיתאים כשותף לחידוש כפר עציון, לרבות אלה שכבר עלו על הקרקע, ואפילו יגרור הדבר ביטול שיהיה בשלבי ביצוע. הקבוצה שנראתה מוכנה יותר מהאחרות הייתה קבוצת **אחדות**, שעמדה בראש התור להתיישבות, ואף הוכיחה את יכולתה כשנבחרה חודשים קודם לכן לחדש את בארות יצחק בנגב. קבוצה נוספת ששרידיה הצטרפו למקימי ניר עציון הייתה קבוצת **מכורה**.

קבוצת אחדות:

קבוצת "**אחדות**" התגבשה במחנות העקורים בגרמניה: חבריה היו יוצאי הונגריה וסלובקיה. בכפרי גרמניה לייפהיים ווינדסהיים הקימה הקבוצה מסגרות שיתופיות - החברים הכשירו עצמם בעבודה חקלאית בכפרי הסביבה כדי להתכונן לעלייה חלוצית ולהקים קיבוץ עצמאי במסגרת תנועת הקיבוץ הדתי. שליחי תנועה זו, שפעלו בקרב שארית הפליטה באירופה, ביקרו אצלם לעתים מזומנות וראו בהם גוף רציני להתיישבות. כיוון שכמה מהשליחים היו חברי כפר עציון, נרקמו באמצעותם קשרים ראשונים עם החברים בארץ. חברי אחדות הגיעו למסקנה, שכדי להקים מסגרת עצמאית הם חייבים להרחיב את שורותיהם, והתקשרו עם הקבוצה ההונגרית "**תקווה**" - ששהתה במחנה אשאו - במגמה להתאחד בארץ.

אברהם מלמד, מדוברי הקבוצה, סיפר בראיון: "מה טוב בהונגרים?... הם היו קרובים לייקים מבחינה מנטאלית, ישרים יותר, הגונים יותר... בקיצור, הם נראו לי רציניים וגם מהווים בסיס טוב לקיבוץ אמיתי".

חברי קבוצת "אחדות" החלו לעלות לארץ בשנת 1947 כבודדים או בקבוצות קטנות, לפי הקצב של קבלת הסרטיפיקטים. חברי קבוצת "תקווה" עלו לאניית המעפילים "יציאת אירופה תש"ז" (אקסודוס) ועברו בה את כל התלאות של מאבק ההעפלה הידוע של האנייה.

ראשוני הקבוצה פנו לגוש עציון, בעקבות היכרותם המוקדמת עם השליחים. בסוף קיץ 1947, כאשר התקבצו כבר כמה עשרות חברים, הם הקימו - בעזרת הקיבוץ הדתי - מחנה קליטה זמני בפרדסים שבמזרח ראשון לציון, על גבול מחנות הצבא הבריטי בסרפנד, וממנו יצאו לעבודה במושבה. הם שהו במחנה זה עד שלהי קיץ 1948.

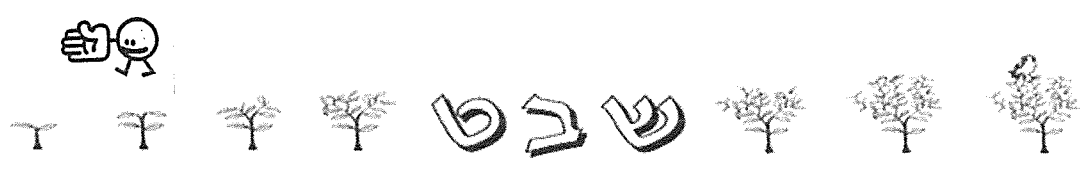
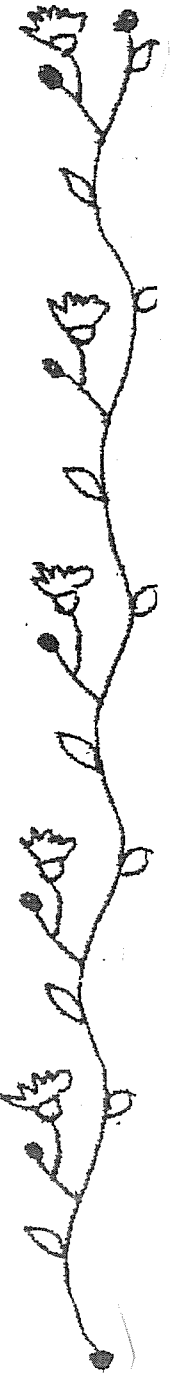
בחודש יולי 1948 פרץ הקרב הגדול על בארות יצחק שבנגב. בניסיון להשתלט על כביש עזה - באר שבע עמד בפני המצרים מכשול בולט: קיבוץ בארות יצחק. בתום הקרב הקשה ועמידת הגבורה של מגני המקום נסוג הצבא המצרי, אך המחיר היה כבד. 17 הרוגים, 15 פצועים והמקום הפך לעיי חרבות. כשבוע לאחר הקרב נערך דיון פנימי בבארות יצחק בשאלת פינוי הבית בנגב והעברת הקבוצה לנקודה חדשה: האם להישאר במקום ולהתחיל הכל מחדש, או לעזוב את הנגב ולבנות את הקבוצה במקום נוח יותר.... בסופו של דבר הוחלט על העברה, בעיקר בשל האחריות לאלמנות, ליתומים ולנכים.

במקומם, הוחלט ליישב בנקודה הקיימת את קבוצת אחדות. קבוצה איכותית זו הייתה זמינה ולכן סימן אותה הקיבוץ הדתי למשימה, וחבריה ראו בכך מחמאה והכרה בכוחם ונענו לאתגר הביטחוני-חלוצי. ב-19 בספטמבר התקבלה קבוצת אחדות כחברה מן המניין בקיבוץ הדתי. היא ירדה לבארות יצחק בהסתננות רגלית דרך קווי המצרים, שניתקו את הנגב והגיעה למקום בערב יום הכיפורים. הקבוצה מנתה 67 חברים ואתם עוד כמה עשרות מאנשי בארות יצחק, שעמדו לעזוב. הם חיו כשלושה חודשים בעמדות ובמקלטים, תוך מחסור חמור במים לשתייה ולרחצה, התנועה בשדות נאסרה עליהם מחשש למוקשים ולכן עסקו רק באימוני נשק ובשמירה מפני מסתננים.

במצב זה מצאה את אנשי אחדות הפנייה להצטרף לשרידי כפר עציון להקמת ישוב חדש.

חברי כפר עציון קיבלו את רעיון המיזוג בחשש, בשל אי התאמה חברתית בולטת בין קבוצת העולים הצעירה והתוססת לבין האלמנות הוותיקות, ואף בקרב חברי אחדות שרר ספק. דוד בן דוד הרחיב וסיפר על הלבטים שקיננו בלב שני הגופים: בפני כפר עציון עמדה הבעיה המרכזית - שיקום המשפחות, והצירוף המיועד לא הבטיח זאת כלל וכלל, ולאנשי אחדות, שחלמו על עצמאות, היה קשה להצטרף לגוף של 'מיוחסים' בעל עבר כה הרואי וטרגי. למרות זאת החליטה כפר עציון בחיוב על המיזוג, הן משום שלא הייתה הצעה אחרת והן בשל ההיכרות הקודמת, החיובית, קודם המלחמה, בין שתי הקבוצות, כאשר הגיעו ראשוני אחדות שעלו ארצה להכשרה בכפר עציון.

חנוך אחימן (המלניק), שהיה 'הבולדוזר' להקמת ניר עציון, הסיק שקבוצת אחדות, למרות חסרונותיה, היא ההזדמנות היחידה להגשמת רעיון השיקום ההתיישבותי ויש להחליט בהקדם - לפני שחברי קבוצת אחדות יתקשרו למקומם החדש בבארות יצחק בנגב. הוא בא לבקר את חברי אחדות בנגב, הפעם כאיש כפר עציון, כדי לשכנע אותם להעדיף את הקמת יד לעציון. המזכירות

המורחבת של הקיבוץ הדתי נאלצה, מחוסר ברירה, לאשר את ההצעה. הוויכוח עבר לאסיפת חברי אחדות שהתלבטו בין הרצון להקים קבוצה עצמאית בנגב לבין נטילת מחויבות גדולה - חבירה אל קבוצת האלמנות והקמת אנדרטה חיה למורשת כפר עציון.

בשלב הראשון של הדיונים התנגדו להצעה רוב חברי אחדות והיטיב לתאר זאת **אברהם מלמד**, הדובר הבולט בקבוצה: "ואז פתאום... בא מהקבה"ד חנוך חמלניק: צריך לאחד את זה עם שרידי גוש עציון... מה הוא, משוגע לגמרי? מה הוא רוצה... אנחנו בארבע שנים בממוצע יותר צעירים מהאלמנות האלה. חלק עם ילדים. איך אפשר לאחד? כפר עציון רבץ על הקבה"ד, זה הדבר הכי טראומטי. הוא לחץ בקבה"ד... היו עוד איספות, עד שברביעית או בחמישית הוא הביא רוב... הוא שיגע את כולם... זה היה כל כך בלתי הגיוני".

את עמדת התומכים במיזוג הציג **אלי וינקלר**, מראשוני אחדות שעלו ארצה לגוש עציון והמתינו בו להצטרפות חבריהם. הוא הכיר את אנשי כפר עציון וחש חובה להנציח את דרכם. לאחר שלושה חודשי דיונים בקבוצת אחדות, שבמהלכם עזבו חלק מהחברים, נטתה ההצבעה לצד המחייבים.

קבוצת מכורה:

חברי קבוצת "מכורה", שעלו מרומניה בשנת 1941, התחנכו במוסדות עליית הנוער. בשנת 1943 הם עברו להכשרה בכפר עציון וראו בהם גוף המוכן להתיישבות... בשנת 1945 הקימה הקבוצה מחנה עבודה עצמאי ליד כפר חסידים, שם שהתה עד קיץ 1948. מכורה נמנתה עם הקבוצות החלוציות שקמו לפני מלחמת העולם השנייה: חבריה עברו הכשרה מלאה וקיימו מסגרת קיבוצית מלאה, תוך התנהלות עצמית, במשך שלוש שנים.

בחודש מרס פתחו מוסדות התנועה בדיון על הצעת התיישבות בכפר יעבץ שבמזרח השרון, מול העיר הערבית טול כרם. מושב של הפועל המזרחי ששכן במקום נעזב מיושביו כשהוחמר מצב הביטחון והישוב הפך לישוב ספר. על רקע זה הוצע ליישב במקום גוף חלוצי. בישיבת מזכירות הקיבוץ הדתי הועלתה הדילמה, האם התנועה יכולה לקבל על עצמה, כשסוגיית גוש עציון מהדהדת, את משימת ההתיישבות באזור קשה מבחינת ביטחון. בסופו של דבר הוחלט לדחות את ההחלטה עד שיתבהרו הדברים.

כעבור שישה שבועות שבה כפר יעבץ לשולחן הדיונים בניסיון לשכנע את הקיבוץ הדתי לקבל את המשימה. הובטח כי כוחות המגן המחזיקים במקום כמשלט יישארו בו בחלקם לפחות. הובעה גם תקווה, שעם הקמת המדינה יגדלו הסיכויים להשגת אדמות למען גוש התיישבות. חרף התנגדות חלק מהחברים, החליטה המזכירות המורחבת לקבל את ההצעה וליישב את המקום. בחודש יוני 1948, הועלתה שוב לדיון הצעת כפר יעבץ - שנידונה כבר פעמיים במזכירות. בינתיים השתנה המצב ומול כפר יעבץ חנה הצבא העיראקי והטריד את הנקודה בהפגזות ובצליפות.

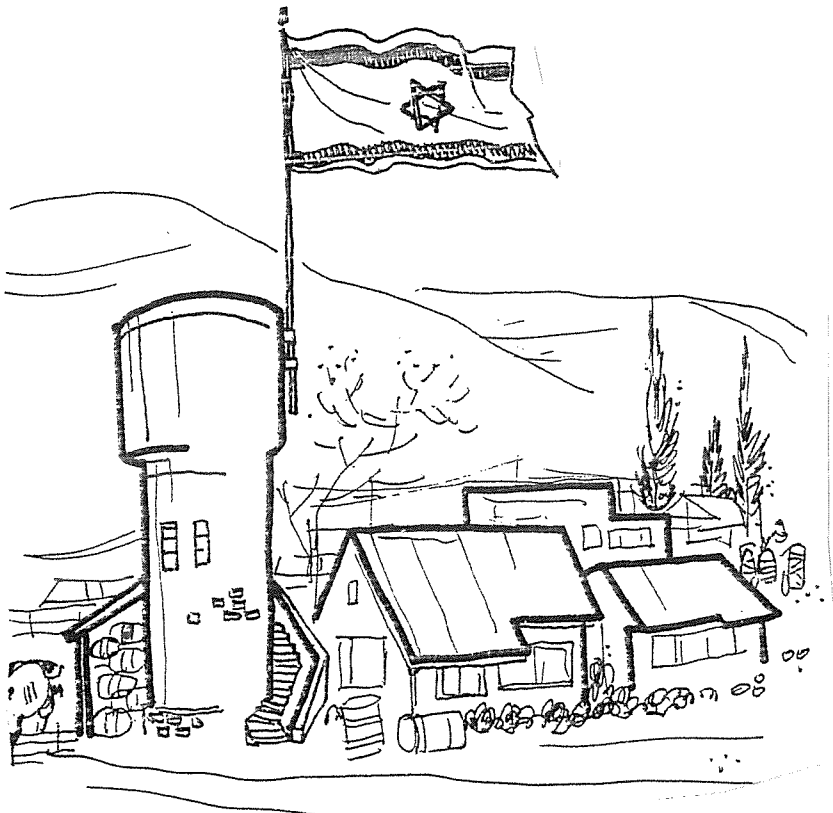
אחד מחברי המזכירות הציג ליישב בקרקעות יעבץ את **קבוצת מכורה**, בעלת הוותק של כשבע שנים ששהתה זמנית במחנה העבודה ליד כפר חסידים. נציג הקבוצה אישר את הדברים: מכורה

יכולה וחייבת לקבל את התפקיד. ב- 28 ביוני 1948, בעת דיוני המזכירות המורחבת בדבר סיכויי המקום והסיכונים הכרוכים בהתיישבות בו, עלתה פלוגת חלוץ מקבוצת מכורה להתיישבות בכפר יעבץ.

המשתכנים החדשים השתכנו בבתי המתיישבים הראשונים, ואילו חדר האוכל והמטבח סודרו בבית שכטרמן - בניין הבטון היחיד במקום ששימש כבית ביטחון. בעת העלייה מנתה הקבוצה 45 חברים, לרבות החברות בעורף. מספר החברים לא הספיק כמובן לקיים ישוב ספר בעת מלחמה והתנועה צירפה אליהם אפוא את בוגרי חברות הנוער מיכנה ומשדה אליהו וכן את קבוצת העולים "גאולים" - 77 איש בסך הכל, אולם הניכור בינו לבין הוותיקים רק הכביד. במשך חודשים עמדה כפר יעבץ כנקודה מבודדת הנתונה תחת אש, אך בתום המלחמה דווקא כשהארץ שקטה, הגיעה מכורה, שכבר התחילה להתפורר, לסוף דרכה.

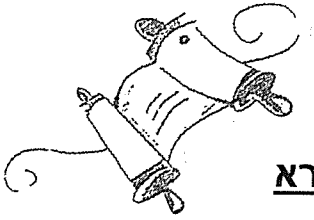
המזכירות הפעילה הציעה לנשארים להצטרף לקבוצת אחדות בנגב או לקבוצת תחיה בחדיד, אך חברי מכורה התעקשו להחזיק במקומם. נציגי ניר עציון, חמלניק ושנור, ביקרו במכורה והזמינו את הנותרים להצטרף אליהם. החברים הוותיקים שזכרו לכפר עציון חסד נעורים מימי ההכשרה, נענו בחיוב וגם התנועה נתנה את ברכתה למהלך. באביב 1950 עזבו אפוא 21 אחרוני מכורה את כפר יעבץ ועברו לניר עציון. התגבורת הייתה בעלת איכות מצוינת משום שהיו בה בעלי מקצועות נדרשים כמסגר מקצועי ופלח מנוסה והם מצאו מיד את מקומם בקרב הקבוצה הקולטת.

התחלה חדשה

שלום לקהילת ניר עציון
משפחת ביתן, נעים להכיר.
קצת עלינו: אביעד (26), שירה (24), אלרואי (2), יהונתן (חודש).
נשואים ארבע שנים, אביעד במקור מתל אביב ושירה מקרית מוצקין.
הספקנו לגור כבר בהר אדר (ליד ירושלים), כרמיאל ובקרית מוצקין, באחרונה היינו בשנתיים
האחרונות ומראש השנה האחרון אנחנו פה בניר עציון.
שירה סיימה תואר בעבודה סוציאלית באוגוסט האחרון וכרגע עובדת במשרה מלאה בבית עם
יהונתן 😊.
אביעד סטודנט שנה ד' בהנדסת ביוטכנולוגיה ומזון.
אלרואי בפעוטון רימון המדהים.
הגענו לניר עציון בעקבות החלום לחיות חיים כפריים יותר מחוץ לעיר: בית פרטי עם גינה
(הגינה עוד תגיע), עם מרחבים ירוקים לילדים וקהילה חזקה ומגובשת.
את המרחבים כבר מצאנו, ובהחלט מרגישים בעננים מהמעבר המבורך, אל הקהילה עוד נכנס
צעד צעד...

לימוד ילדים לזכר עודד בן סירא

שלום לכולם, התבקשנו לכתוב בקצרה על לימוד התורה השבועי לילדים (טרומ חובה - כיתה ז') לזכר עודד, שבוודאי שמח לראות את כל הנעשה בשמו ולזכרו.

הלימוד נולד מתוך רצון להנגיש לילדינו גם ספרים וחומר אותם פחות נוטים ללמד במסגרות השונות, אך בעיקר - ליצור אווירה וחוויות טובות שתהיינה מקושרות אצלם ללימוד התורה.

הפרויקט התחיל בצורה מעולה כבר מתחילתו (שבת בראשית), והילדים ממשיכים לבוא ללימוד בכיף (ואולי הם אפילו לומדים שם משהו...).

הלימוד מתקיים בשבת, בין השעות 13:45-14:15, בחלוקה לפי קבוצות: הקבוצה הקטנה (טרומ חובה - כיתה א') לומדת כל שבת אצל משפחה אחרת, בסבב בין הורי הילדים.

ילדי כיתות ב-ג לומדים תנ"ך עם נתנאל שאול בביתו. ילדי כיתות ד-ה לומדים תנ"ך עם תמר אילוז בביתה. וילדי כיתות ו-ז לומדים את פרשת השבוע בטעמי המקרא עם אפרים אירגאס בעזרת נשים החדשה.

הכל בעזרת המחליפים שנרתמים מדי פעם (טמיר בן-דרור, דניאלה גלזר, אריאל מלכה וניר שער).

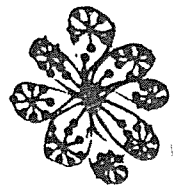
כאן המקום לומר תודה גדולה לאביעד ביתן שלקח על עצמו ללמד את ילדי טרום חובה - כיתה א'. ההורים שראו עד כמה הילדים נהנים ומחוברים ללימוד, ביקשו ללמד בעצמם, וכך זה ממשיך.

בהזדמנות זו, נציין שגם ילדי ימין אורד צפויים להצטרף בקרוב ללימוד. בנוסף, מתוכנן בעתיד לימוד גם באמצע שבוע, לפחות לחלק מהגילאים בהתחלה.

בכל מקרה, נשמח להרחיב את הלימוד גם לכיתות הגבוהות יותר במשק (בסגנון שיתאים להם). כל מי שמעוניין לתרום את חלקו - מוזמן בשמחה (וגם כמחליף לקבוצות הקיימות).

על החתום,
תמר אילוז, אפרים אירגאס, אביעד ביתן, טמיר בן-דרור, דניאלה גלזר, אריאל מלכה, נתנאל שאול וניר שער.

איהולי מזל טוב ונחת להולדת הילדים

לציקי ומשה דר
להולדת הנכד

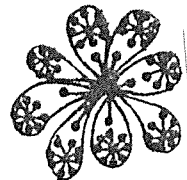
איתן

בן לענבר ואריאל הכהן
נין ליהודית ויהושע רייך ז"ל

לאורני ואיתי בלוך
להולדת הבת

רות

לרותם ועמיר רותם

לשעיה רותם

להולדת

הבן-הנכד

כרמל

נכד לציפי רותם ז"ל

נין לבלומה ויוסף רוט ז"ל

ליהודית בקרמן
להולדת הנינה

טליה - מנוחה

נכדה לרחלי ז"ל ובני לוין

נינה ליוסף בקרמן ז"ל

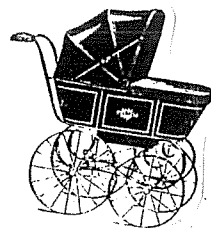
לחיה ואלי ליאון
להולדת הנכד

שמואל

בן למרדכי ומור ליאון

לשירה ואביעד ביתן
להולדת הבן

יהונתן

למירב ונתנאל שאול

ליעלי ואבי שאול

ליהודית בקרמן

להולדת הבת-הנכדה-הנינה

גליה

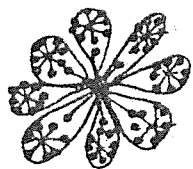
נינה ליוסף בקרמן ז"ל

לדוד ומירי בן סירא
להולדת הנכדה

אלישבע

בת למיכלי ויונתן אחיה

נינה לפנינה ונחום בן סירא ז"ל

ברכות לבני המצווה

לשי ברנשטיין ולהורים חלי וקובי

למבשר שער ולהורים אורית וניר

לסטלה ומשה בן סעיד

לבר המצווה של הנכד אריאל

בן ליעל ואילן עפרוני

ברכות

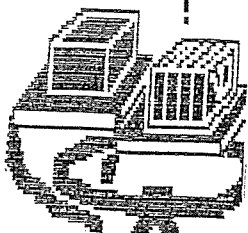
לפארן רז לגיוסה לצה"ל

לרועי זריבי לשחרורו מצה"ל

לחברי גרעין צבר

שהשחררו מצה"ל

בהצלחה בהמשך דרכם!

במרחק נגיעה: פלמינגו בעתלית

פלמינגו בכיר (הגדול), הוא עוף חורף, יחסית נדיר בארץ. ניתן למצוא אותו עכשיו בבריכות המלח בעתלית ובאילת.

הפלמינגו איננו נולד ורוד אלא אפור. הצבע הורוד/אדום/כתום הוא נרכש ומקורו בפיגמנט (צבען) בטא קרוטן הקיים בסוג סרטנים מסוים אותו אוכל הפלמינגו בטבע. הפלמינגו הצעירים אפורים.

השנה ראינו בעתלית כ-150 פלמינגו.

(צילומים: רפאל ונציאן, יגאל רון)

דרכי הגעה

יורדים במחלף עתלית שעל כביש החוף (כביש מספר 2 - 7110) ופונים מערבה. פונים שמאלה לכיוון עתלית לכביש מספר 7110 - זו היא "דרך הים".

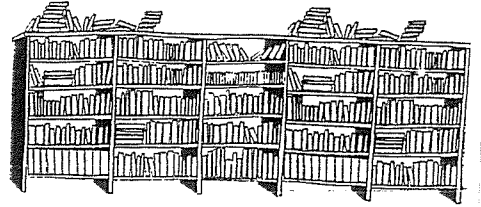
הכביש ממשיך דרומה כמה קילומטרים עד שהוא מתעקל ימינה לכיוון מערב. בעבר אפשר היה לקצר דרך עתלית אבל היום, כדי לחצות את מסילת הרכבת - חייבים להמשיך בדרך הזאת לכיוון נווה ים.

עולים על הגשר וממשיכים עם הכביש מערבה ולאחר מכן צפונה. בכיכר, צאו ביציאה הראשונה לרח' הוורד, המשיכו ברחוב זה עד לפנייה ימינה לרח' הסביון ואז, בפניה הראשונה שמאלה, לרחוב הנרקיסים.

המשיכו עד לצומת T עם מגרש כדורגל לפניכם. פנו שמאלה לכיוון חברת המלח.

בריכות המלח של עתלית הן אתר בבעלות פרטית. יש לקחת בחשבון שהכניסה עשויה לעתים להיות סגורה למבקרים. אך מכיוון שזו הכניסה לבית העלמין של עתלית, השומר אמור לאפשר את הכניסה.

עדכון מן הספרייה

מיכל ארז

בשנה הזו המשק התגייס ותרם רבות למען שדרוג ספרייתנו.

מעל 5500 ספרים מוחשבו, באופן שכיום ההשאלה מתבצעת באמצעות מחשב וברקוד (במקום כרטיסיות).

נערך בספרייה ניקיון יסודי, בוצעו תיקוני צבע, ספרים ישנים ומרופטים הוצאו ונמסרו למיחזור. ספרים ישנים במצב טוב (ספרי קריאה, ספרי מופת, ספרי עיון וספרי קודש)-נשמרו בצד, ומיועדים למסירה לכל המעוניין. הציבור מוזמן להגיע, לעיין ולבחור.

ספריית הילדים:

ספרית הילדים התחדשה ועברה למיקום חדש, והיא מקוטלגת לפי צבעים (ספרי הגיל הרך, ראשית קריאה, סדרות, נוער, היסטוריה, יהדות, פנטזיה וכיו"ב). בקיטלוג ומיון ספריית הילדים סייעו בחודשים האחרונים דריה אורן, אלרואי אירגאס ויולי קול-רון, עוזרי הספרייה הקטנים והמתוקים, בחריצות, התמדה, מסירות ומתוך אהבה וכבוד עצומים לספרים.

ספריית המבוגרים וספריית העיון:

יתר הספרים קוטלגו ומוינו והם מצויים בספריית המבוגרים (הממוינת לפי אל"ף-בי"ת) ובספריית העיון (הממוינת לפי נושאים -אולם טרם מוחשבה במלואה).

שעת סיפור:

החל מיום שני כ"ז חשבון (5.11.2018) החל פרויקט משותף עם הגנים, כך שמדי יום שני, מגיעים ילדי פעוטון "רימון" וילדי הצהרון לחוג "שעת סיפור" בספרייה. מטרת החוג לחשוף את הילדים כבר מהגיל הרך לקסם הסיפורים, וכן להקנות להם הרגלי קריאה ויחס של כבוד לספרים (לדפדף ולנהוג בספרים בזהירות, לשמור על שקט בספרייה, לא להחזיר ספרים למדף לבד, וכיו"ב).

שאלונים:

שאלונים חולקו בתאי הדואר, בכדי להבין מה מידת הביקוש בציבור למיזמים חדשים, לדוגמא- "מועדון קריאה" (מפגש חודשי של אוהבי ספר), סדנת "כתיבה יוצרת" (סדנה חווייתית בהנחיית סופר/ת המיועדת לשפר ולדייק את מיומנויות הכתיבה ולספר סיפור אישי), "פואטרי סלאם" (דיקלום שירה בסגנון ה"ספוקן וורד"), הרצאות, וכיו"ב. כמו כן אנו מבקשים להבין מה מידת הביקוש לספרים, מאיזה ז'אנר, לאיזה גילאים, וכיו"ב.

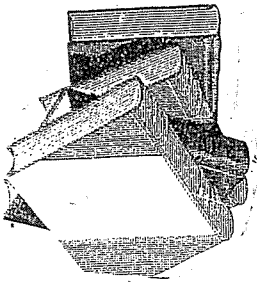
ניתן לענות על השאלון גם באופן אלקטרוני בלינק

הבא : <https://goo.gl/forms/rgW4dBeu5wvb7zmi1>

הזמנת ספרים מראש:

פורסם קישור המאפשר גישה למאגר הספרים הממוחשבים של הספרייה, לכל המעוניינים לעיין ו/או להזמין ספרים מראש. את ההזמנה ניתן לבצע באמצעות הדואר האלקטרוני של

הספרייה : ezionlibrary@gmail.com.

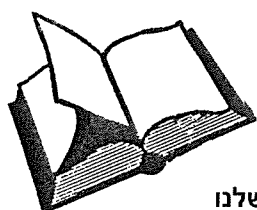

דף פייסבוק :

לספרייה דף פייסבוק ובו מפורסמים, מעת לעת, ספרים חדשים שנרכשו, לרבות המלצות וחוות דעת על אותם ספרים. הציבור מוזמן להיכנס לדף הפייסבוק, להתרשם, ולפרסם המלצותיו וחוות דעתו. הקלידו "ספריית ניר עציון" וכך תגיעו לדף בפייסבוק.

תיבה להחזרת ספרים :

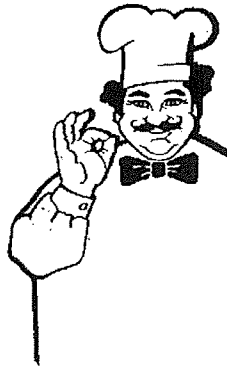
מתוכנן להציב בקרוב בכניסה לספרייה תיבה להחזרת ספרים, אשר תאפשר לציבור השבת ספרים גם בימים בהם הספרייה סגורה. הנכם מוזמנים לבקר בספרייה **מדי יום שלישי בשעה 17:00** ולשאל ספרים שטרם קראתם. **בברכת קריאה נעימה וחורף חם!**

**בברכה,
ספריית משק ניר עציון**

מוזמנים להביע את עמדתכם ולהציע הצעות לשיפורים בשאלון הספרייה שלנו כמו כן אתם מוזמנים לבקר בדף הפייסבוק שלנו

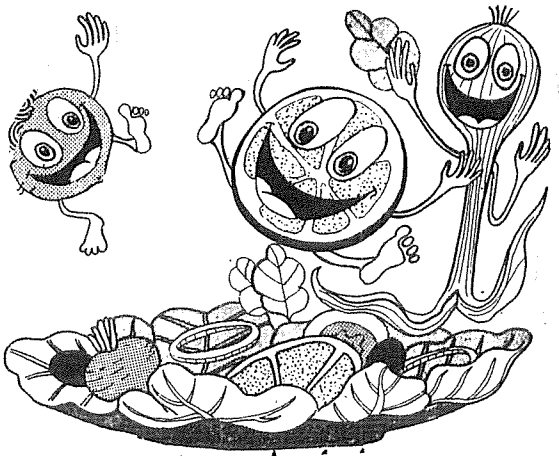

6 ע'ס 6 ע'סו

מתכון
מפסי מאו

ירקות אפויים בתנור

אפשר להשתמש בירקות התוכים מכל הסוגים: בטטות, גזר, קישואים, בצל, פטריות טריות, כרובית, ברוקולי, סלק, קולרבי, פלפלים מכל הצבעים, שיני שום, שומר.
הדרך הקלה ביותר היא לערבב את הירקות בקערה עם שמן זית, מלח ופלפל, להניח בתבנית גדולה על גבי נייר אפיה ולשלוח לתנור.
אבל... למי שמוכן להשקיע מיועד המתכון הבא.

רוטב לירקות

חצי כוס שמן זית
4 כפות אבקת מרק בצל
4 כפות סילאן
2 כפות חומץ
כף גדושה פפריקה מתוקה או חריפה
כף רוטב סויה
מלח, פלפל שחור, קורט קינמון
אם רוצים 2-3 ענפי רוזמרין להניח מעל הירקות

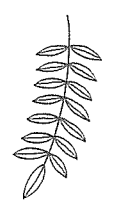
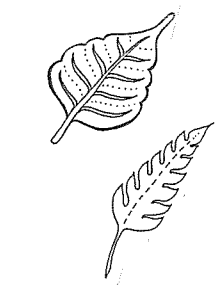
מערבבים את כל חומרי הרוטב ביחד ויוצקים לתוך שקית גדולה ונקיה (שקית אשפה תתאים בהחלט) ומכניסים לתוכה גם את הירקות.
מנערים הכל יחד ומניחים על תבנית תנור גדולה מרופדת בנייר אפיה.
מכסים בנייר כסף ואופים כשעה. מסירים את נייר הכסף וממשיכים לאפות עוד כחצי שעה.
מומלץ לערבב תוך כדי האפיה.

בתאבון!

העלון הקודם יצא לקראת הצבעות צפויות בנושאים שעל הפרק: אורחות חיים, שיוך בתים ופירות נכסים וקליטה חדשה. נושא שינוי אורחות החיים הועמד כראש וראשון לכל ההחלטות הנוספות ועקב אי אישורו בהצבעה בקלפי, נדחו גם הנושאים הבאים. בהצבעה ביום רביעי 28.11.2018 נטלו חלק 106 מצביעים מתוך 110 בעלי זכות הצבעה. 61 תמכו בהצעת השינוי, 44 התנגדו ואחד נמנע. בסה"כ הצביעו 58% בעד ההצעה ומכיוון שנדרש רוב של 75%, ההצעה לא אושרה. ועד ההנהלה פרסם בתגובה את הדברים הבאים: הצבעת הקלפי מלמדת כי רוב החברים תומכים בשינוי אורחות החיים, אך הרוב היחסי לא הושג... אנו נמשיך בקידום הצעת אורחות חיים כיוון שאנו מאמינים כי מדובר בהצעה ראויה, מאוזנת והכרחית לניר עציון. נעשה זאת תוך שיח רציף עם הציבור והכנסת שינויים נדרשים בהצעה".

בעקבות תגובות חברים בכתב ובעל פה, התכנס צוות "אורחות החיים" לדיון מחודש ולעריכת תיקונים בנוסח ההצעה. ביום שלישי ט"ז שבט 22.1.2019 נפגשו חלק מחברי הועדה ומנהלי הקהילה עם החברים הוותיקים להסבר על תהליכי השינוי ולמחרת ביום רביעי, י"ז שבט, 23.1.2019 התקיים באולם "נוף כרמל" ערב "שולחנות עגולים" בהתאם לקבוצות הגיל בהנחיית חברי הצוות. החברים הוזמנו להשמיע את אשר על ליבם, דברי תמיכה לצד השגות ודאגות. בעקבות ערבים אלה, ישוב הצוות לדיון ולסיכום. ביום חמישי, כ"ה בשבט, יתקיים מפגש חברים בנושא שיוך פירות נכסים. ביום חמישי, ב' אדר א' 7.2.2019, יגיע לניר עציון רשם האגודות השיתופיות מירון הכהן. הרשם עמד, כידוע, מאחורי ההחלטה השנויה במחלוקת להביא לניר עציון ועד הנהלה חיצוני. בתום ארבע שנים ולקראת סיום כהונתו, יגיע הרשם לשיחת סיכום עם ועד ההנהלה ויפגש גם עם חברי המשק. בדבריו, יקרא הרשם לחברים לתמוך בהצעת שינוי אורחות החיים, כפי שעשה בעבר בקיבוצים שהיו בעיצומם של תהליכים דומים. בואו לשמוע ולהשמיע! בשבוע שלאחר מכן תתקיים הצבעה נוספת, בתקווה להשיג הפעם את הרוב הנדרש.

ארנון רוזמרין סיים את תפקידו כמנהל הקהילה לאחר שלוש שנים. מחליפו בתפקיד הוא שחר דגני מקיבוץ שדות ים. ארנון ימשיך ללוות את תהליכי השינוי בניר עציון בתקופה הקרובה. בהצלחה לארנון ולשחר.

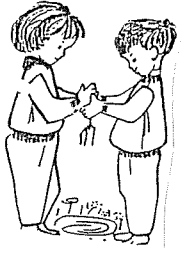
הסתיים תהליך המבדק הכלכלי למשפחות הנקלטים בגל הקליטה הראשון, אותו עברו בהצלחה 22 משפחות. עוד צעד קטן לקראת הצבעה לחברות של קבע בנר עציון. הלוואי בקרוב!

בהיעדר ועדת תרבות פעילה לא התכנסנו השנה לחוג ביחד, כמנהגנו, את חנוכה ואת ט"ו בשבט. מצער לא פחות מכך הוא, שלא ממש אכפת לנו מכך! זהו עוד ביטוי לאדישות האופפת אותנו כקהילה. מה יהיה בשנה הבאה בה נציין 70 שנה להקמת ניר עציון?

לעומת התרדמת בתחום התרבות למבוגרים, חברת הילדים והנוער חיה ותוססת. אירועי שבת הארגון צוינו, כרגיל, בהתרגשויות ובשמחה. הקבוצה החדשה (כיתות ב'-ג') קיבלה את השם אופק והשבט החדש בבני עקיבא נקרא דורות. בחנוכה התקיימה חנוכת המועדונים החדשים בהדלקת נרות חגיגית לילדים ולהוריהם. הקטנטנים נהנו מפעילות משותפת לכבוד ט"ו בשבט, אכילת פירות ונטיעות. כל הכבוד למדריכים, להורים ולכל בעלי היוזמה.

בימים אלה הולכת ומתעבה רשימת שנות לוצדת חינוך חדשה. למתנדבים - הידד!

בקיץ האחרון לקראת פתיחת שנה"ל חלה טלטלה בגני הילדים בניר עציון. גני הילדים שלנו בעלי מתכונת ואופי קיבוצי מוכרים ומבוקשים מאוד בחוף הכרמל. עד היום ניר עציון גבה שכר לימוד עבור העשרה ושירותים שלא ניתנים על ידי משרד החינוך כמו סייעת נוספת בגן חובה, סייעת נוספת בימי שישי בגן צעיר, ארוחות בוקר, חוגים, מארזי חגים ועוד... בשל תלונת הורים על גביית שכר לימוד כשיש במדינה "חוק חינוך חינם", התקיימו שיחות ודיונים ובסופם הוחלט בתיאום על נציגי ההורים, על תשלום שכר לימוד מופחת, כך שכבר בשנה זו היו פחות חוגים, העשרה, ופינוקים שניתנו בעבר... אם לא די בכך, תלונות ההורים הגיעו עד למשרד החינוך והיום ישנה מחשבה להפוך את גני ניר עציון לגני מועצה. כך שגם המעט הקיבוצי שנתר יעלם...

כל מי שחוה את אופי הגנים ואת העושר והאושר שאפיינו וניתנו בו חש צער על מחשבה זו והלוואי ולא תתמש.

ביוזמתו של נתנאל שאול, ובשילוב כוזות של הורים וזכרים מתנדבים, מתקיימים בצהרי ימי השבת שיעורי תורה ולימוד לילדי המשק הצעירים לעילוי נשמתו של עודד בן סירא ז"ל. השיעורים מעוררי עניין והשתתפות בהם ערה. יישר כוזו ליוזמה ולעשייה!

קרבי לימוד ברביעי:
בשעה 20:00 מתקיים שיעורו של ד"ר גבריאל חזות על אגדות חז"ל
בשעה 21:15 שיעורו של הרב רונן לוביץ בנושא הכנות לשבת.

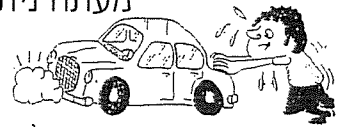
בניצוחו של משה דר נחפרו הכבישים והמדרכות מאולם הספורט ועד הנהלת החשבונות כדי להטמין את קו המתח הגבוה בתוך האדמה. זהו מאמץ לשיפור התשתיות, שתוצאתו הרצויה מחפה על אי הנוחות הזמנית שנגרמה לנהגים ולהולכי הרגל. בהזדמנות זו סודרה גם חנייה ראויה מול בית הכנסת. תודה על העשייה הברוכה.

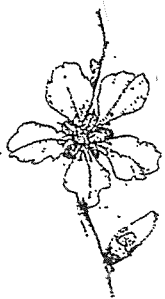
לא פעם קורה, לצערנו, שתיקונים ושיפוצים פוגעים בטבע שסביבנו. כך עלה הכורת על עץ בוהינייה יפהפה שגדל בין משפחת שפירא לבין בית בן סירא ויצר חופה אביבית של פרחים ורודים. העץ ניטע לפני כמעט שישים שנה ע"י ילדי הגן (ילדי 1955) ושרד תלאות רבות עקב בניית גנים ובתי מגורים בסביבתו. החלטה של רגע וללא מחשבה, הביאה במחי יד לקיצו. כריתת עץ זה, כמו גם של חרוב גדול שצמח ליד המועדונים, גרמו לדאבון נפש לרבים. יותר מתמיד, ראוי בשבוע בו חל ט"ו בשבט לשוב לקריאה: "אל נא תעקור נטוע".

הקץ לעידן כרטיסי הקרלוג ברכבי המשק! גם לאחר שהותקנו ברכבי המשק הכפתורים החדשים במקום כרטיסי הקרלוג הישנים, נדרשו הנוהגים ברכבי המשק לפתוח בעזרת הכרטיס הישן את תיבת המפתחות, דבר שיצר סרבול מיותר. עבודה משותפת של אבי שאול, אורן נווה, דביר מאור ומשה דר, פתרה את הבעיה. מעתה ניתן לפתוח את התיבה בקלות ובמהירות בעזרת הכפתורים החדשים.

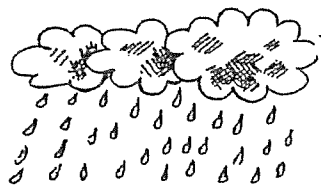
היזומה לשימור אחד הצריפים שנבנו במשק בראשית שנות החמישים כ"צריף ראשונים" החלה לנוע קדימה. הצריף הראשון שמול בית הכנסת יועד למטרה זו ודיירתיו, בנות השירות הלאומי, פינו אותו ועברו לגור בבית משפחת לייזרסון לשעבר. כדי לקדם את הנושא נפגשו כל הנוגעים בדבר (עובדי ארכיון, בניין, נגרייה ועוד) עם נעמה נאמן מזרחי, מנהלת המועצה לשימור אתרים בצפון, כדי להסתייע בניסיונה הרב. בפגישה הובהר, כי הבאת פרויקט כזה לידי גמר עשויה לארוך שנים, ובכל זאת הוחלט לצאת לדרך וכצעד ראשון להצטרף לנעמה בביקור במקומות בהם קיים חדר זיכרון במבנה משומר. עניין מיוחד גילתה נעמה במתחם בריכת הדגים (הסמוך לגן המשחקים) שנשמר להפליא במשך השנים והמליצה על שיקומו.

בשעה טובה התבשרנו על אירוסיו של אורון חרמון עם רננה. מזל טוב לזוג הצעיר ולהורים מיכל ודני חרמון.

עונת הגשמים מביאה, עד כה, כמויות גשם מרשימות. עד לסגירת העלון ירדו אצלנו 522.7 מ"מ, לעומת 304.3 מ"מ בתקופה המקבילה אשתקד. זה המקום להזכיר את דוד בן דוד ז"ל שמדד את הגשם עשרות שנים ולברך את רפי כהן, מחליפו בתפקיד.

איחולים להמשך חורף מבורך!

תפילת האילן / המנון לט"ו בשבט

אני מסיק בקרה את ביתך
ואני אבוקה בלילות חשכה
ואני הוא הצל ביום קיץ לוחט
ואני המשען לישיש הצועד.

ואני המניב את הפרי המובחר
למען תרווה בו גרוןך הניחר.
ובצאתך לפרנס משפחה מחכה,
אני חץ וקשת ואני החכה.

כי אני הקורה שהקימה בקתה
ואני השולחן ואני המיטה
ואני הוא הסף ואני המשקוף
ואני הידית שהפכה למנוף.

ואני הגלגל ואני הקרון
ואני הארון במסע האחרון...

משום כך אדוני העובר והשב:
אל תפגע בי לשוא, אל תפגע בי לשוא!

